

நதியில் விளையாடி...

தொகுப்பாசிரியர்கள்: க.பறண்தரன் & த.கலாமஹி

ஐஷ்வர்யை வெளியீடு

...ஆய்வாளரில் செபின்டு

(வெளிக் கீழோமிழு முதலிலே கீழோமிழு)

நதியில் விளையாடி...

கீழோமிழு ०

முதலிலே கீழோமிழு ०

கீழோமிழு...

கீழோமிழு :

முதலிலே கீழோமிழு

— १०५ —

தொகுப்பாசிரியர்கள்

க.பரணீதரன்

கலாநிதி.த.கலாமனி

ஜீவநதி வெளியீடு

கலைஅகம்.

அல்வாய்

'ஜீவநதி'யில் வெளியான 60 கவிஞர்களின் கவிதைகள்

நதியில் விளையாடி...

(‘ஜீவந்தி’யில் வெளியான 30 கவிஞர்களின் கவிதைகள்)

© க.பரதீரான்

© கலாந்தித் தலைமனி

முதற் பதிப்பு : 2010 ஜூன்

விலை : ரூ.200/-

நூலாக்கக் குறிப்புகள் : டெம்பி 1/₈
பக்கங்கள் VII + 80
11 புள்ளி எழுத்துகள்

அட்டைப்படம் : யோகி

உள் ஒவியங்கள் : நன்றி (கிளைண்யம்)

வெளியீடு : ‘ஜீவந்தி’
கலை அகம்
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்.

அச்சுப்பதிப்பு : சதாபொன்ஸ்

ISBN - No. : 978-81-935202-0-0

୨ ଶିଳ୍ପୀ...

- *சோ.பத்மநாதன் *ஏ.இக்பால் கல்வயல் *வே.குமாரசாமி
 - *மேமடன்கவி *அருள்துந்தை ரிராசேந்திரம் ஸ்ரவின்
 - *இ.சு.முரளிதாரன் *ந.சத்தியபாலன் *த.ஜெயசீலன் *இயல்வாணன்
 - *சுகிரிதராணி *தாட்சாயணி *மிருசுவிலூர் எஸ்.கார்த்திகாயினி
 - *துவாரகன் *சிற்பி *த.கலைமணி *ஆழியாள்
 - *சாரங்கா தயானாந்தன் *யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் *பிரமிளா பிரதீபன்
 - *மைத்திரேயி *இ.ஜீவகாருண்யன் *பெரிய ஜங்கரன்
 - *வே.ஜ.வரதராஜன் *கண.மகேஸ்வரன் *வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்
 - *த.அஜந்தகுமார் *சபா.ஜெயராசா *ஆ.மு.சி.வேலமுகன்
 - *ம.பா.மகாலிங்கசீவம் *வடஅல்லவ சின்னராஜன் *கருணை ரவி
 - *கெகிறாவ ஸீலைஹா *ச.முருகானந்தம் *கெகிறாவ ஸஹானா
 - *யோகி *எல்.வள்ளி அக்ரம் *ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் *தேஜஸ்வினி
 - *மன்னார் அமுதன் *மருதம் கேதீஸ் *க.தார்மதேவன் *கோகுராகவன்
 - *இன்னுவையூர் லில்ட்சுமி புத்திரன் *கு.றஜீபன்
 - *நிந்தவூர் ஷபிலி *நாங்சியாதீவு பார்வீன் *வை.சாரங்கன் *ச.லல்சீன்
 - *வேல்நந்தன் *க.சுதாசன் *தெ.இந்திரகுமார் *ச.நிராஞ்சனி
 - *சிவராசா நிமலன் *கொற்றை பி.கிருஸ்ணானந்தன் *ராதிகா
 - *தியத்தலாவை ரிஸ்னா *கொட்டகலை ச.சிவகுமார் *ஆரையர்த்தாமாரை
 - *பேருவளை பிகீச் மொவரிழன் *மாயா

பதிப்புக்கார

தமிழ்க் கவிதை ஸ்ராயிரம் ஆண்டுப் பாரம்பரியமுடையது என்பார். இந்த ஸ்ராயிரம் வருடங்களில் தமிழ்க் கவிதையின் போக்கிலும் பாடுபொருளிலும் நடையியலிலும் மாற்றங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. உள்ளத்து உணர்வுகளைச் சிக்கனமாக, அழகியல் நயப்படின் சொல்ல வல்ல இலக்கிய வடிவமான கவிதையில், உவமை, குறியீடு, தொன்மம், பழமம், அங்கதம், காட்சிப்படுத்தல், உத்தி போன்ற பல்வேறு அம்சங்கள் இன்று முக்கியத்துவமுடையனவாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்த அம்சங்களில் பலவற்றை அழகுற வெளிப்படுத்தி நிற்கும் கவிதைகள் படிப்போர் நெஞ்சை ஸ்ராயிரம் சந்தேகமில்லை.

இன்றைய காலச்சூழலில், உலகெங்கும் வெளிவரும் தமிழ் லிக்கியச் சஞ்சிகைகள் பலவற்றில் கணிசமான எண்ணிக்கையான பக்கங்களின் கவிதைகள் பிரசரிக்கப்படுகின்றன. 'ஜீவந்தி' சஞ்சிகையும் திடுவரை வெளிக்கொண்டாந்த இருபது தித்திகளில் அதிக எண்ணிக்கையான கவிதைகளைப் பிரசரித்துள்ளது. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கவிஞர்கள் இக்கவிதைகளை எழுதியுள்ளனர். இக்கவிதைகளுள் அறுபது கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதைகளைத் தொகுது 'நந்தியில் விளையாடி...' என்ற தலைப்பில் கவிதைநூலாக உருவாக்கியுள்ளோம். இது ஜீவந்தி வெளியீடு செய்யும் மூன்றாவது நூலாகும். முன்னைய இரு நூல்களைப்போன்று, இந்நூலும் வாசகர்களிடமும் இலக்கியகாரரிடமும் வரவேற்புப் பெறும் என்பது எதிர்பார்ப்பு.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய கலாநிதி செ.யோகராசா அவர்களுக்கு இதய பூர்வமான நன்றிகள். இங்நாலை அழகுற அச்சுப்பதிப்பு செய்து தந்த சதாப்பொன்ற அச்சுக்கத்தினருக்கும் எம் நன்றிகள். இந்நால் பற்றிய கருத்துக்களை வாசகர்களிடிருந்து வரவேற்கின்றோம்.

தொகுப்பாசிரியர்கள்

காலை அகம்

ଓঁ বায়

2010-05-28

அணிந்துக்கர

ஸமுத்தின் பல பிரதேசங்கள் சார்ந்த - பல தலைமுறைகள் சார்ந்த - கவிஞர்கள் 'ஜீவநுதீயில் மூழ்கி விளையாட கரையேறிய 60 கவிஞர்களின் கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பு இது. இக்கவிதைகளின் சிறப்பம்சங்கள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவதனாடாக இத் தொகுப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் புறப்படுத்துவதே இவ்வேளை பொருத்தமான தென்று கருதுகின்றேன்.

அத்தொகுப்பில் எள்ள கவிதைகளுள் கணிசமானவை ஜம்பதுகளில் முனைத்து வளர்ந்து எண்பதுகளில் செழித்து மரமாகி கிளைகளும் கனிகளும் விழுதுகளும் பரப்பி நிற்கும் இனப்பிரச்சினையின் சமகால பரிமாணத்தை வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றமை முதற்கண் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறியவாறான, 'முற்பட்ட' கால - உதாரணமாக 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலானவை நேரடியான முறையில் வெளிப்படுவதை. இத்தொகுப்பிலும் அத்தகைய கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணம் - : தாட்சாயணியின் 'வார்த்தைகள் இழந்த வாழ்க்கை', தெ.இந்திரகுமாரின் 'கொன்வே', நாச்சியாதீவு பார்வீனின் 'நதியோடு பேச்கிறேன்'. அதேவேளையில் படிமாங்கள் குறியீடுகள் கொண்ட கவிதைகள் கணிசமாக இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கடினமான இவ்வுத்திகளை புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்கள் திறம்படக் கையாள்வது கவனத்திற்குரியது. இ.ச.முரயிதரன் எழுதிய 'பூதகியிடம் கால் குழப்போம்' மகாபாரதக்கதை சார்ந்த தொன்மத்தைப் படிமாகப் பயன்படுத்தும் கடின முயற்சியில் போட்டு வெற்றி கண்டுள்ளது. முழுமையாக அதனை கீங்கு தருவது பயனுடையது :

துரிய விந்தில் கருக்கொண்ட கர்ணா!

உன் முலவாசம் அகலுறுன்பே

புதலியிடம் பால் குடிக்கப்

புறப்பட்டுவிட்டோம்.

விழுகம் அமைத்த கண்ணனும் வில்லேந்திய அருச்சனனும் சிரங்க சொற்கீசு பாராப்பிரமி கூடுதல் குறைபார்வை முன்னிறுத்தி

உன் மரணத்தீர்கு
உரிமை மஹுத்தாக்கல் செய்கிறார்கள்.

இறுதிக்கணத்தில்
தேவீனைக்குழியில் இறக்கிவிட்டு ஒடிய
சல்லயனின் சர்த்தீர சாதனை
சாரையின் வாய்வழியே
உடலினுள் நகரும் தவளையாயிற்று

வித்தை கற்றுக் கொடுத்த பரசுராமன் மீண்டும் ஸ்ரீபூர்ணமிக
இரு களையைக் காரணம்காட்டி
வயலையே துவும்சம் செய்யச் சாபமிட்டு
இன்று
முடிவில் வலியில் முன்குவதாய்
பாசாங்கு செய்கிறான்

இந்தீரனின் மாறுவேடத்தைப்
புரிந்தபின்னும் செலுபு குறிப்பு ஸ்ரீபூர்ணமிக தூஷாகும்
கவசத்தைக் கூற்றியதால் புத்திர சோகத்தை
புத்திர சோகத்தை
அங்குல இடைவெள்ளில் தீசித்தாய்
விசுவாச வரத்தீர்காக்க தவமிருந்தாய்
சகோதர யுத்தமே வரமாயிற்று
கடைசீயில்
குந்தீயின் உறவும்
சகலின் ஆயுள் ரேகையாக முடிவிடுவதுடே அவைப்பிரிவை
துரோகங்களைன் ஆரவாரத்தில்
அமைதியானாய்
விடியலைக் கூந்தவில் செஞ்சுக் கறைத்த பிழு கால்யை ஸ்ரீபூர்ணமிக
புத்தீயின் பறுத்த முலைகளில்
பாஸ் லீந்துக்கிறது
'முத்து' என்ற தேசீய நோயினால்
ஒன்றுபட்ட நாற் முறிமூடு பாலை ஸ்ரீபூர்ணமிக
முலையை நோக்கி முன்னேறுகிறோம்.

இவ்வாரே முத்த தலைமுறைக் கவிஞர் த.ஜெயசீலனின் 'ஏக்கலைவன்' இனைய
தலைமுறைக் கவிஞர் பொரிய ஜங்கரனின் 'வனவாச யுகம்' முதலியனவும்
அமைந்துள்ளன. அதிர்ச்சியிட்டும் பழமங்கள் கொண்ட கவிதையாக உள்ளது மருதம்
கேதீல் எழுதிய 'கனலைப் புரிந்து கொள்ள கிழந்த காகிதந் துண்டுகள்'.

முத்த தலைமுறைக் கவிஞரான கல்வையல் வே.குமாரசாமியின் கவிதையோ
'இயற்கைச் சூழல்' விபரிப்பினுடோக பிறிதொரு தளத்தில் இயங்குகின்றது.

நாய் உண்ணீப் பற்றை
 நடுவில் புகை கீளம்பும்
 தாயாரின் உண்டியில்
 அரை வயிறு வற்றுப்போக
 ஈக்கு லிட்டு
 வாந்தி எடுக்க வைத்த
 சீல்வறைகள்
 சீன்னர் கடையில் பிடி
 சீக்ரரட்டுக்கள்
 கொள்முதலாய்
 நாய் உண்ணீப்
 பற்றை நடுவே
 புகை கீளம்பும்
 பள்ளியில் ஆசிரியர் லிட்ட
 சுருள் வளையம்
 வித்தைகளைப்
 பாஸ் வகுப்பு படிக்கின்ற
 பாஸ் குடிகள்
 பயிற்சி எடுக்கின்றார்
 புதிய முகை ஒன்றில்
 நாய் உண்ணீப்
 பற்றை நடுவே
 புகை மண்டலம் கீளம்பும்.

இக் கவிதையானது, போருக்கு பிற்பட்ட பண்பாட்டு மாற்றங்களை அந்தியமாகாத பழமாங்களைப் பிரிதொரு தளத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றது.

துவாரகனின் 'கடைசி இருக்கையில் வந்தமரும் பறவை' வித்தியாசமான குறியீடுகளைக் கொண்டு வெளிப்பட்டு மனதை விட்டு அகலாதுள்ளது. புகழ் பெற்ற தமிழ் பாடலோன்றில் வரும் 'நாராய்' இன்றைய கவிஞர்கள் சிலரால் செப்பமான முறையில் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. சிலவேகரம் எழுதிய அந்தகைய கவிதையொன்று புகவிடப் பொருள்மரபு சார்ந்து சிறப்பாக வெளிப்பட்டிருப்பது போன்று, சபாஜெயராசாவின் 'நாராய்' சம காலம் சார்ந்து அமைகின்றது :

நாராய் நாராய்
 செங்கால் நாராய்
 செந்தீரக் குருதியில்
 தோய்ந் தெழுந்திஸ்கு
 தேகம் நடுஸ்துறு
 செங்கால் நாராய் -
 எங்கள்
 சீறுவர் சீறிலுப் பிரிவுப் பூசை முடிவில்
 ஒடியும் இருந்தும்

சீற்றில் செய்த
 சீறுமணவு மேட்டில்
 அக்கினி
 வேட்டின்
 அதிர்வுகள் கண்டாய் -
 ஏக்க யலைகளின்
 குகைகளினுள்ளே
 என்றும் கறுகும்
 சீறுவரின் கணவை
 எழுகுவது விளைப்பில்
 உரைப்பாய் நூராய்!

ஒன்று விழுவது பாட
 பூங்கள் காடு சுற்று
 கூடியது சீறுமண
 பூப்பீர்வுடை ஆசை காடு
 கூடிய கூடிய
 காடு காடு கூடிய
 கூடிய கூடிய
 கூடிய கூடிய
 கூடிய கூடிய
 கூடிய கூடிய

முத்த, இலைய தலைமுறை சார்ந்த பெண்களினாலோகனது கவுஜதைகள் அதிகமாக இடம் பெற்றிருப்பது, இத் தொகுப்பின் மற்றொரு முக்கியத்துவமாகிறது. ஈழத்தில் எண்பதுகளில்(1948ல்) புத்தெழுச்சி கண்ட பெண் கவிஞர்களின் வரவு பின்னர் சில காலம் தளர்ச்சி கண்டாலும் தொண்ணுறைகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து ஆளுமையுள்ள பல கவிஞர்கள் ஈழத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் உருவாகின்றனர். இவர்களுள் முதன்மையானவரான ஆழியாள் தொடக்கம் அண்மைக்கால ஆரையூர்த் தாமரை வரை பஸ் இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளனர். கோயில் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் பெண்களின் நிலையை வெளிப்படுத்தும் ஆழியாளின் கவிதை எளிதான வாசிப்பிற்குரியதன் று. ஆரையூர்த் தாமரை, சாரங்கா ஆகியோளின் கவிதைகளில் முதிர்ச்சி புலப்படுகின்றது. கெக்கிறாவ ஸஹானாவின் கவிதை (பெயர் தெரியா விடினும்) உண்மையான ஊராண்றியன சிறந்த சிந்திரமாக்குகின்றது. 'பெண்களுக்கான மொழி நோக்கி ஈழத்துப் பெண் கவிஞர் கள் நன்கு முன் னேர வேண்டியுள்ளது என்பதனை உணர்த்துவதற்குப் போலும் தமிழ்நாட்டு சுகிர் தராணியின் கவிதையும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. மொழிபெயர்ப்பு முற்சியில்லேபே பெண் கவிஞர்கள் குறைவான குழலில் தீதொகுப்பிலுள்ள 'இளம்மனனவியூடாக அத்துறை சார்ந்த தன்னாற்றலை மீண்டும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் கெக்கிறாவ ஸீலைவா.

இத் தொகுப்பிலே பெண் களின் காதல் உணர்வுகளை நூண்மையாக வெளிப்படுத்தும் ஆண் கவிஞரினு பேரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றிருப்பது பற்றிச் சிலாகித்துப் பேசுவேண்டியுள்ளது. இவற்றுள்ளனராகவுள்ள மேமன்கவியின் கவிதையை உள்ளடக்க ரீதியில் பார்ப்பின் அது இன்று வரை பெண் கவிஞர்களாலேயே எழுதப்பட்டிருப்பதும் கீபோது, எழுதிய ஆண் கவிஞர் அதில் கனவு பெற்றிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றொரு கவிதை ம.பா.மகாலிங்கசிவம் எழுதிய 'பொமரேளியன்' பெண்ணின் காதல் வேட்கையின் தீவிரத்தை குறியீட்டுப் பாங்கில் வெளிப்படுத்துவது காரணமாக இக்கவிதை எமது கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது.

பிரதேசம் அல்லது ஊர் பற்றிய பதிவுகள் ஈழத்தில் சிறுகடைகளிலே வெளிப்படுமளவிற்கு கவிதையில் வெளிப்படுவது குறைவே. இவ்விதத்தில் 'வல்லைவெளி

பற்றிய வட அல்லவ சின்னராஜனின் கவிதை மூகிய கவிச்சித்திரமாக வெளிப்பட்டுள்ளது. கொற்றை பி.கிருஸ்ணானந்தன் தனது வல்லவைளி ஊடாக அதனை மேலும் முழுமையாக்க முயன்றிருக்கின்றார்! வெற்றியும் கண்முக்கிறார்.

இத்தொகுப்பின் முதற் கவிதையாகவுள்ள ‘தனிநிடப்பு’ வித்தியாசமானதொரு படைப்பு. மூத்த தலைமுறைக் கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் தனது வாழ்விலே சந்தித்த மறக்கமுடியாத சில பாத்திரங்களுக்கு ஏவே கவிதை மூலம் உயிர் கொடுத்தவர். அதன் தொடர்ச்சி போன்றுள்ள இக்கவிதை முயற்சி ஈழத்துக் கவிதையுகிற்கு புதியதொரு முயற்சி தான் சந்தித்த வித்தியாசமான குணாம்சங்கள் கொண்ட பாத்திரங்களை கவிதை வழவில் (குதை வழவிலும்) அறிமுகப்படுத்தும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசத்தின் ‘எண்ணிலாக குணமுடையோர்’ என்ற கவிதையும் அத்தகையதொன்றே!

தவிர அன்றாட அற்ப சந்தோஷங்கள் (தோடப்பழும்), சுற்றுச் சூழலியல் (நூன் மரம் மானிடா நீ?), இலக்கிய உகைப் பிரச்சினைகள் (இருண்மைக்குள்ளாகும் இலக்கியம்), இயற்கை அனுபவம் (வானவில்லும் வானத்துக் கருமுகிலும்), பாரம்பரியத் தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய விமர்சனம் (ஜாதிக்கொரு நீதி), இன்றைய சமூக இருப்புப் பற்றிய ஆக்ரோஷமான விமர்சனம் (குறுக்கமும் விரிவும்), பின்னவீனத்துவ மொழியாடசீ (கனவுகளின் மூலப்பிரதி), புத்தெழுச்சித் தொண்டல் (வானம் வசப்படும்) என பல்வேறு விடயங்களும் தழுவிய கவிதைகளையும் இத்தொகுதி பெற்றிருப்பது கண்கூடு.

சுருங்கக் கூறின், பல்வேறு பொருள் சார்ந்தனவாய் வெவ்வேறு அனுபவமும் உணர்வுகளும் தருகின்றனவாய் இக்காலக் கவிதைகளின் (2007 - 2010) செல்லநிறி காணப்படுகின்றது என்பதனை இத்தொகுப்பு வெளிப்படுத்துகின்றது. கூடவே, இன்னைய தலைமுறைக் கவிஞர்களின் எடுத்துரைப்பு மறை புதிய தடங்களில் செல்கின்றது என்பதையும் மெய்ப்பிக்கின்றது. இவ்விதங்களில் முன்னர் வெளிவந்த மல்லிகைக் கவிதைகள், ‘தாயக்’க் கவிதைகள், ‘புதிச்’ கவிதைகளிலிருந்து ஜீவநுதிக் கவிதைகள் வேறுபட்டுள்ளன என்பது வற்புறுத்திக் குறிப்பிடவேண்டியதொன்றே! இவ்வாறெல்லாம் சிந்திக்க வாய்ப்பளித்த இத்தொகுப்பு முயற்சி பாராட்டுற்குரியதொன்றே!

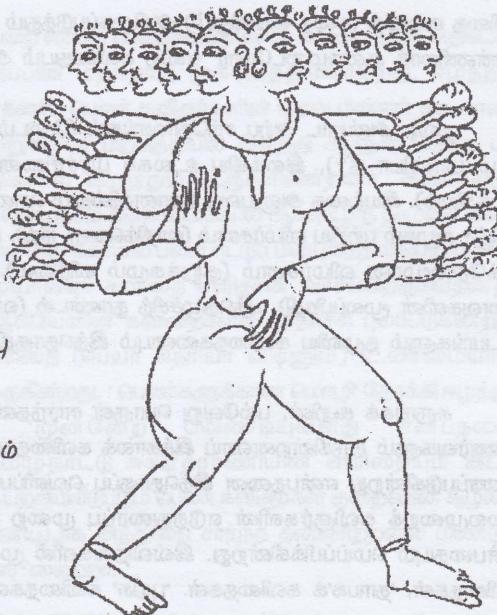
கஹாநிதி செ.யோகராசா
கிழக்குப் பக்கமைக்கழகம்
வந்தாறுமுகை
2010 - 05 - 19

ஏவாகுதியோடு போயும் வேலை நிலைங்களைச் சுருத்தி மற்றும்
நூல் நினைவிலே இருந்து நிர்மாணக்கூடி பீராந்திரப்பிள்ளை

பாந்திராம புப்பியை பீராந்திரப்பிள்ளை மூன்றாமூடு எழவு கூடுதல்

தனிநடப்பு

தீயாகுவுக்கு அதை நிறுத்த நிறுத்த நிறுத்த நிறுத்த
அச்சகத்தில் வேலை நாள்பொன்ற நாயாக்கில் நிறுத்த நிறுத்த
மாலை ஆறு மணியாகும் வேலை நாள்பொன்ற நாயாக்கில் நிறுத்த நிறுத்த
வீடு வர களிடத்து உடை மாற்றி
வாகையடியிலிருந்து
கொண்டலடிக்கு
உலாப் போவார்
வாயில் சுருட்டு
வீண்பேச்சுக் கிடையாது
புஞ்சீரிப்பு
சீல வேளை தலையசைப்பு

கொண்டலடியில்
ஒரு மணித்தியாலம் போகும்
எட்டு மணிக்கு வேலை
தீயாகு திருந்து
வாகையடிக்கு
இருட்டில்
சுருட்டின் ஒளியில்
ஆனால்
இப்போ
பேசிக்கொண்டு
பாடிக்கொண்டு
ஒரே கலகலப்பு!

ஒரு நாள்
அல்ல ஓர் இரவு
என் படலையில் தீயாகு
நந்தியில் விளையாடி...

'தமிழ், சுகுட்டு நூர்ந்து போச்சு
 நெருப்புக் கொண்டு வா!'
 தீப்பெட்டியோடு போனன்
 தீயாகு தனியே நான் நீற்றுது
 என் 'சேவை' முடிந்தபின்
 கேட்டன்
 'அண்ணே, உஸ்களோடு
 வந்ததார்?'
 'ஒருத்தருமில்லை'
 'காத்தலை தெளிவா
 விழுந்துகே
 இன்னொரு குரல்!'
 'இல்லை, அது நான் நான்!
 நம்ப முடியவில்லை
 தீயாகு விளக்கினார்:
 'பொழுதுபட
 நான்
 அரையைக் காலைப்
 போடுவன்
 குடிச்சீட்டு மற்றவையோடை
 பேசப்போனா... சோலி!
 அதனாலை
 எல்லா ஞாயத்தையும்
 எனக்குள்ளேயே பேசவன்
 வாதாடுவன்!'

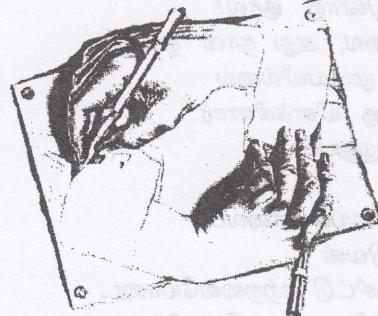
எனக்குள்
 ஒரே பிரயிப்பு!
 வெவ்வேறு குரலில்
 வாதாடி வந்தது
 இந்த ஒரு மனிதனா?
 ஓ,
 தீரமை எஸ்கெல்லாம்
 ஒளிந்து கீட்கீறது!
 அதை வெளிக்கொண்டாரும்
 ஒரு பொருளாம் உள்ளே!

ଶୋ

இஞ்சீமக்ஞளாகும் இலக்கியம்

இருட்டனில் வாழும் எத்தனம்!
இவசீயம் கணவில்லை!
மருட்சீயின் செயல்களில்
மாறிடும் தன்மைகள்
உருப்படியாகவில்லை!
இருண்மையில் இடரீடும்
இயல்பினாலெழுந்திடும்
இலக்கியம் வாழவில்லை!
அருட்டணர்வுடைய யாவுமிப்போது
அரங்கேற முடியவில்லை!
கருவினில் வீற்றுச்சி
கலக்குதல் பேரென
நீருவகிதல் மறையா?
நீறைவுடை வழியிதுவா?
நீத்தனமான பேரக்குகளின்று
நர்த்தன மாடுவதா?

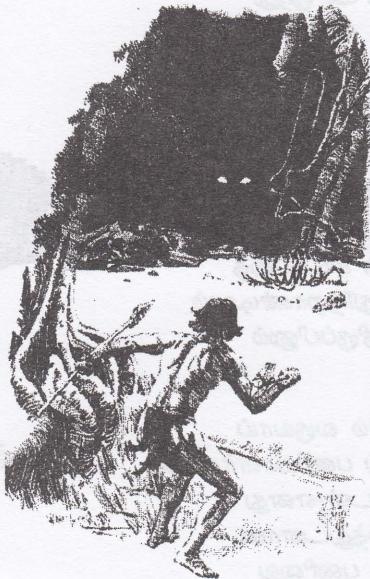
மொழியினைக் குறுக்குதல் ஒரு வழி
மொழிநடையெனில் விதிதான்!
மொழியிலே சூறின் மொழி தெரிந்தோரும்
வழி பிதுங்கிக் கெடுவார்!
வழியினுக்காக்கி இருளீலே அமுக்குதல்
இலக்கிய வழிக்குதவா!
கலக்கிட வெளியிலே ஓளியினில்
உலவுதல் இலக்கியமாகிவிடும்!
நல்மன மனீதனீன் வாழ்க்கையைக்
களத்தினுக் காக்கிடும் இலக்கியம்
வளமுடன் வாழுதல் சாத்தியம்!
தளமயைத் துதவிடுவீர்!

ஏ
.
இ
க
பா
ல்

புதிய உறை

நாய் உண்ணிப் பற்றை
 நடுவில் புகை கீளம்பும்
 தாயாரின் உண்டியில்
 அரை வயிறு வற்றுப்போற்
 கூர்க்கு விட்டு
 வாந்தி எடுக்க வைத்த
 சில்லறைகள்
 சீன்னர் கடையில் பீடி
 சிகிரெட்டுக்கள்
 கொள்முதலாய்
 நாய் உண்ணிப்
 பற்றை நடுவே
 புகை கீளம்பும்
 பள்ளியில் ஆசிரியர் விட்ட
 சுருள் வளையம்
 வித்தைகளைப்
 பாலர் வகுப்பு படிக்கின்ற
 பால் குடிகள்
 பயிற்சி எடுக்கின்றார்
 புதிய முகாம் ஒன்றில்
 நாய் உண்ணிப்
 பற்றை நடுவே
 புகை மண்டலம் கீளம்பும்.

கல்வயல் வே.குமாரசாமி

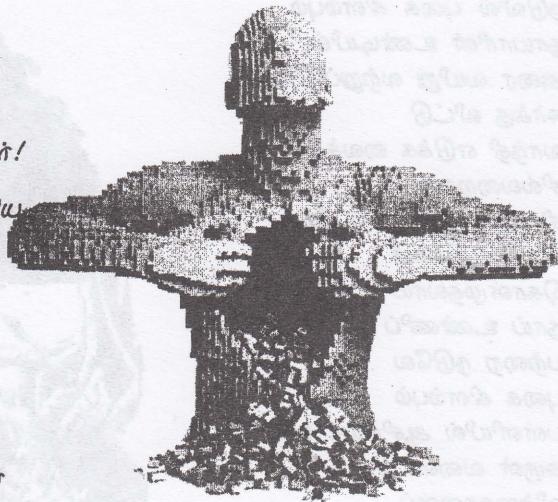
குறி வைத்த போர்

என்னைக் குறித்து
பேச நீ ரொம்பவும்
ஆர்வமாய் இருக்கிறாய்
சந்தோஷம் என
நான் சந்தோஷித்து
வாகீரியில் முற்கீக் கீட்க்கையில்
உன்னிடமிருந்து
ஏதோ வழியில்
தொடங்கி விடுகிறது
வக்கிரம் நிறைந்த
என்னை நோக்கிய போர்!

குண்டு வெடிப்பில் சீக்கிய
உடம்பாய் என் மனச
சீதரிக் கீட்ப்பதை
சகல நூற்றாண்டிலும்
அறிந்திருப்பினும்

நீ
யீண்டும் வருவாய்
மீட்டுப் பணியாளர்களீன்
கணைவுடன்-எனது
சயநல்த்துடனான
எனது பணிவை
உனக்கான பணிவாக்கி
நீ ஆட்சி செய்வாய் என் சரீரம் மீது!

நான் வரவு செய்வேன்
எனக்கான தீருப்தியை
என் மீது வன்முறைச் செலுத்தும்
உனது ஓவ்வொரு அங்கங்களால்
உனது வக்கிரங்களை முதலீடுகளாக்கி
காற்று இழந்த பலுடனைப் போல்
நீ சோர்ந்து கீட்க்கையிலும் சரி,
நதியில் விளையாடி...

எனது அங்கங்களீட்ட
மயக்கத்தின் போனதையில்
உன்னால்
இழுக்கப்பட்ட வீரியத்தின்
களைப்பால் நீ
கவிழ்ந்து கீடக்கையிலும் சரி,
உங்ககான அனுதாபம்
எனக்கில்லை எப்பொழுதுமே!

சகல கணங்களீலும்
நீ காட்டும்
பரிவு என்பது
என் குறிகள் மீதான
குறித்த உனது வெற்றியின் பிரியமான
வெற்றியின் மொழிபெயர்ப்பு என்பதை
நூற்றாண்டுகள் கடந்தப் பின்னும்
அறிவேன் நான்.

சாவை அறிந்தும்
விளக்கை நோக்கி வரும்
விட்டிலை போல்
சகல நூற்றாண்டுகளீலும்
சகல வேளைகளீலும்
என் உடலை நோக்கிய
உனது பயணம்
என் வெற்றியின் பிரகடனம் என்பதை

சதை வெற்றியில்
சதா காலமும்
சஞ்சரீக்கும்
உன் ஆணவத்திற்கு
புரியாமல் போனதே
எனது போராட்டத்தின்
வெற்றி என்பேன்.

தொடர்வி வாடுகிறது
அந்த வெற்றியின் களீப்பின் பொழுது
உன்னை நோக்கிய
என் போர்!

நந்தியில் விளையாடி...

ஏ	ஒ
ம	ஒ
ங்	ஒ
க	ஒ
வி	ஒ

கிழுப்பைப் பூவும் சக்கரையும்

சாதி பார்த்துச் சமயம் பார்த்து
 சார்ந்திருக்கும் இயக்கம் பார்த்து
 சொந்தமும் சிறேசிதமும் பார்த்து...
 சயநலங்கள் சுற்றிப் படர்ந்த சக்கட்டை
 இலுப்பைப்புக்கள் சிங்காரப் பல்லக்குகளில்.
 சமூக நலனில் ஊறித் தினைத்த
 சக்கரைகளோ வீதியோரும்.
 சிதைந்து கொண்டிருப்பதோ சமுதாயத்தின் சிறந்த தரும்.

சிறந்த பதவிகள் தென்பட்ட உடனே
 இலுப்பைப் பூக்கள் அபகரிப்பு,
 செல்வமெனும் நீதியும் வளரும்
 குறையாடல் நாளும் பொழுதும்.
 பற்றாக் குறைக்கோ பரஸ்பர பாராட்டு,
 பரஸ்பர பதவி உயர்வளிப்பு, தரும் தீனம் குறைவதைப்
 இடையிடையே குரல் எழுப்பல்,
 தரத்தை உயர்த்துவதாய் உட்டடவில் வாக்குறுதி...
 இலுப்பைப் பூக்களின் நாளாந்த நாடகம்.

சக்கரைகளுக்குப் பசும்புல்லில் பங்கில்லை
 சங்கிலிப் பூட்டு நுழைவாயில் கதவுகளில்.
 சேர்ந்து ஒதுங்கி வாழல் தீர்வின் கதவடைப்பு.
 சீனந்து எழலோ தீரண்டு வருமன் தாச்சி உடைப்பு.
 சக்கரைகள் தீக்கொன்றாய்
 சிறுவிளக்குகள் ஏற்றுகின்றன.
 சேர்ந்து ஒன்றாய் எரியும் காலம்
 சிறந்துதாரு வீடுவின் பாலம்.
 சடர்விட்டு ஒளிபரப்பும் சமுதாயத்தின் தரமுயரும்.

அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின்

பூதகியிடமும் பால்குழப்போம்

தூய விந்தில் கருக்கொண்ட கர்ணா!

உன் முலைவாசம் அகலுமுன்பே

பூதகியிடம் பால் குடிக்கப்

புறப்பட்டுவிட்டோம்.

வியூகம் அமைத்த கண்ணனும்

வில்லேந்திய அருச்சனனும்

சீர்க்கு சொறிச் சீத்தாந்தத்தை

முன்னிறுத்தி

உன் மரணத்திற்கு

உரைய மனுத்தாக்கல் செய்கிறார்கள்.

இறுதிக்கணத்தில்

தேரைனாக்குறியில் இறக்கிவிட்டு ஓடிய

சல்லியனின் சர்த்தீர் சாதனை

சாரையின் வாய்வழியே

உடல்னுள் நகரும் தவளையாயிற்று

வித்தை கற்றுக் கொடுத்த பரசராயன்

ஒரு களையைக் காரணப்பாட்டி

வயலையே துவம்சம் செய்யச் சாபமிட்டு

இன்று

முடிவிலி வலியில் முனகுவதாய்

பரசாஸ்கு செய்கிறான்

இந்தெனின் மாறுவேடத்தைப்

புர்ந்தபின்னும்

கவசத்தைக் கழற்றியதால்

புத்தீர் சோகத்தை

அங்குல இடைவெளியில் தூசித்தாய்

நதியில் விளையாடி...

விசுவாச வரத்தீர்க்காகத் தவயிருந்தாய்
சகோதர யுத்தமே வரமாயிற்று

கடைசியில்

ஞந்தீயின் உறவும்
ஈசலின் ஆயுள் ரேகையாக
துரோகஸ்களீன் ஆரவாரத்தீல்
அமைதியானாய்

விடியலைக் கூந்தலில் செஞ்சி மறைத்த
புதகீயின் பருத்த முலைகளீல்
பால் சிந்துகிறது
'மறத்' என்ற தேசிய நோயினால்
ஒன்றுபட்ட நாம்
முலையை நோக்கி முன்னேறுகிறோம்.

இ . ச . டினி திரண்

பொதுமக்கள்

ஒரு தூரிடை

வீடு செல்லும் போதுமிகு

நடநடும்போது பொதுமக்கள்

ஒரு முறை

ஒரு வீட்டிலேயும்

நடநடும்போது போதுமக்கள்

ஒரு பீசான

நடநடும்போது போதுமக்கள்

ஒரு பீசான்

ஒரு பங்காநை

ஒரு வீடு அல்ல

ஒரு நூல் காலை

ஒரு வீடு முறையும்

ஒரு வீடு அல்ல

ஒரு வீடு முறையும்

ஒரு வீடு அல்ல

நோட்டுப்பழும்

மருந்து நெடி
 மின்விசிறியின் சுழலோசை
 இடையிடை எழும்
 விரைக்கிற செருப்பொலி
 விட்டு விட்டுக் கேட்கும்
 இருமல்
 வலி தாளா முனகல்
 என இயங்கும்
 அந்த மருத்துவமனை
 அமைதி கிழித்தெழும்
 இங்கிதமில்லா மணியோசை...
 பார்வையாளர் நேரம்!
 உயிர்ப்பு!!
 சரசரவென விரையும்
 பாதணிகள்
 கதம்பயாப்ப பரவும்
 பேச்சோசைகள்...
 மருந்தின் கூர்நெடி மேல்
 மேலவழுந்து பரவும்
 பொதியலிழுந்த உணவுகளின்
 கூட்டு மணம்...
 உறவுகள் துழுந்த கட்டில்கள்...
 கண் கசிய விசாரித்து
 கை பற்றி நீர்கும்
 அன்புறவு...
 நதியில் விளையாடி...

ஒற்றையாய்
 சீறுபொதி தந்து
 ஒப்புக்காய் சீல வார்த்தைகள் பேசி
 அவசரமாய் விடைகொள்ளும்
 தூர்த்து உறவு

பொதியவிழ்த்து
 உணவுக்கவளமாக்கி
 கையில் தந்து
 உண்ணவைக்கும்
 பிரீயம்!

கையலம்ப உதவி
 அருந்த நீர் தந்து
 படுக்க வைத்து
 பேர்வை இழுத்து முடி
 தலையசைத்து
 வீழியாஸ் விடைபெறும்
 நேச ஏவிப்பு!

எல்லாம் புலனுறக்கீட்டந்து
 வரவேதும் அற்றவனாய்
 முடி முடித் தோற்றுப்போய்
 சுவர்ப்புறமாய் ஒருக்களித்துச் சரிய
 கசியும் விழிகளின்
 கரம் வாங்கும்
 வெள்ளைத் தலையணை

ஒலிக்கப் போகும்
 மணியோசைக்கு ஏங்கும் மனச
 இறுக முடிக்கொண்ட
 உள்ளங்கையில்
 நேற்று மாலை
 அருகுக் கட்டிலின் பார்வையாளன்
 பரீவோடு தந்து பேரன
 தோடம்பழும்!

ந
.
ச
த்
தி
ய
பா
ல
ன்

ஏக்கலைவன்

உங்கள் மனதுகளை
 வேட்டையிட
 ஒருவரும்
 எங்கோ இருந்த
 துரோணனினை..
 எண்ணத்தில்
 ஆதர்ஷக் குருவாக்கி
 ஆயிரம் வகைவித்தை
 பயின்றிட்ட ஏக்கலைவன் யான்:
 எனது வேட்டையிலே
 என்னால் எண்ணிக்கை
 இடமுடியா, முகமறியா
 மனங்கள் விழுந்துதன்..
 அதிர்ந்தது என் காண்பூம்
 எனது வேட்டைக்கு
 இடையராது கவி அம்பை
 அழுத சரபியாக அருளிடுதென் அம்பரா.
 புதுப்புது இலக்குகளைப்
 புகுந்திடத்துக் கைப்பற்றும்
 பெருமையிலே விழுமிப் புடைக்கிறது என் கவசம்.
 இன்றும் பயிலும் இணையற்ற நுட்பத்தால்
 இன்னுமின்னும் வேட்டை
 இருக்கென்னும் என் உடைவாள்.
 என்றாலும்...
 இடைக்கிடையே
 எங்கிருந்தோ அத்துரோணன்
 வந்துதன் வாரினச வளர்க்க..
 என் வித்தையையே
 விலையாகக் கேட்பானோ?
 ஜயமுறும் என் இதயம்!

த

ஜெ

ய

சி

ஸ

ன்

சலனப்பொழுதின் படிமத்தோற்றும்

நன் ஒரு ஓவியனல்ல.
வண்ணங்களோ தூரிகைகளோ
என்னோட்டியில்லை.
எனது கண்களில்
ஓவியங்கள் துளிர்க்கின்றன.
பனி விலகும் காலையில் உதிர்ந்த இலைகளால்
பேராவையிடப்பட்ட தரையில்
என் சீன்ன மகள்
நன்னீச்சையாய் கீறுக்கிய
சவர்க்கோடுகளில் புத்தகத்தினுள் சுவடாய்ப்பதிற்க
சிறு புச்சியில், ஆவயத்தரையில்
சிற்றிக் காய்ந்த பறவையின் எச்சத்தில்,
தூயன் மறைந்து சிவந்த
சவனமற்ற மேற்கு வானில்,
என் கண்கள் குழந்து
ஓவியங்களைத் துளிர்க்கச் செய்கின்றன.

* * *

துளிர்த்து மலர்ந்த ஓவியங்கள்
கண்களின் வழியே
மனதினுள் இறங்குகின்றன.
அங்கே அவை கவிதைகளாகின்றன.
கவிதைகள்
கடந்த வரலாற்றை நினைவு கூர்கின்றன.
நீகழும் அரசீயலைப்
பேசுகின்றன.
புதிதாய் தத்துவங்களை உதிர்க்கின்றன.
திட்டாரென
எல்லாமலிந்து குன்யமாகின்றது.
துன்ய வெளியில்
இருஞும் இருளீன் கோடுகளும்
சமுன்று சமுன்று
புதிய புதிய ஓவியங்களாகின்றன.
நதியில் விளையாடி...

இ	
ய	
ல்	
வா	
ணா	
ன்	

பெரும்பாம்பு

கூடலின் பிந்தைய அமைதியை
துடைத்திவரீந்து
ஒலிக்கிறது தொலைபேசி

விரல்களாஸ்பற்ற
காதோடு இழைக்கிறேன்
அதன் துணைகள் வழியே
பீரிடுகின்றன எண்ணற்ற பாம்புகள்

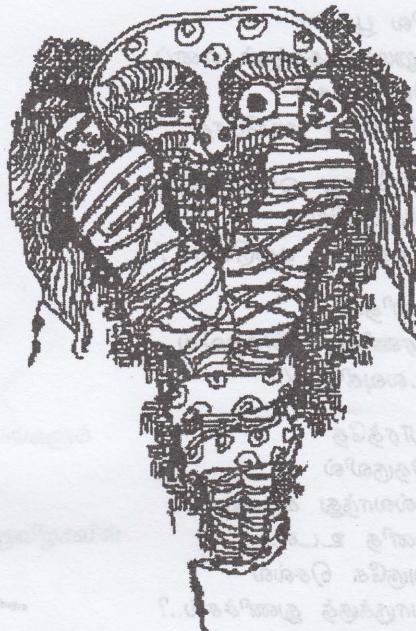
நெஞ்சிப்பொழுதில்
சட்டைகளை உரித்து
கண்ணீரையான்றைப் பின்னுகின்றன
பிளவுபட்ட நாக்குகளால்
உறுப்புக்களைத்
தழாவி ரூசிக்கின்றன

என்னுடலெல்கும்
பிசுபிசுப்பான செதில்தடங்கள் பரவ
முட்டையிடவும் குட்டியீனவும்
இடம்தேடித் தீர்கின்றன

கலவியுறாத செழித்த பாம்புகள்
என் கருத்த தசைகளின் மேல்
பற்களை அழுத்துகின்றன

விஷத்தில் குளித்த ஏழுத்துக்கள்
நீலம்புத்த என் தோலிருந்து
நுரைத்துப் பொங்க

எல்லா பாம்புகளையும் வீழுங்குகின்றேன்.
நானே பெரும்பாம்பாகி

சுகிரிதராணி (இந்தியா)

வார்த்தைகள் இழந்த வாழ்க்கை

சில புக்கள்
நறுமண சுகந்தம் எனப்
பொழுதுகள்
விடந்தன அப்போது!

இப்போது ஒவ்வொரு
விடயவிலும்
குருதியின் சுவடுகள்...!

மனிதம்
மரணீத்துத் தெருவில்
உலவுகிறது!

தூரத்தே
தெருவில்
ஸ்வாந்து கீடக்கும்
மனித உடல்...
அருகே செல்ல
யாருக்குத் துணிச்சல்..?

குருதியின் வீச்சத்தோடு
அடுத்த கண்டு
குறிபார்த்துக் காத்திருக்கையில்...

புக்கள்..
நறுமண சுகந்தம்..
எங்கிருந்து வரும்..?

நானும் நீயும்
எல்லோவாருமாய்...
வார்த்தைகளற்றுக்
கடந்து கொண்டிருக்கிறோம்
ஒவ்வொரு நானும்
ஒவ்வொரு பின்களாய்...
நந்தியில் விளையாடி...

யானையை பாலைடி கீர்த்தி
குடிசையை பெருமை

பீடபாலாவையூம்
நூலில்பூரிசு பீஷ்வை

நூலை நூலை நூலை
நூலை நூலை நூலை

தா

ட

சா

ய

ஹி

வாழகவக்கும் நினைவுகள்

சென்றோழிந்த காலம்
 திரும்பி வரமாட்டாதாம்
 உண்மை தான்
 என் முற்றத்து மண்ணிலே
 முழுநீலவின் ஒளியிலே
 மகிழ்ந்திருந்து கதைபேசி
 உணவுண்ட காலங்களும்

வயலுக்குச் சென்று
 வரம்பு கட்டி விதைவிதைத்து
 பார்த்துப்பார்த்து பயிர்வளர்த்து
 சுற்றும் சேர்ந்து சூடித்து
 புதிர் சோறுண்டு மகிழ்ந்திருந்த காலங்களும்

ஊர் கூடி ஒன்றுபடும்
 எங்களூர் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவில்
 தேரிழுப்பும் காவடியும்
 தீர்த்தமாடலும் தீழிப்பும்
 அன்னதானமும் அரட்டையடிப்பும்
 வெட்டவெளி வீதியிலே
 நீலவிளாயின் கீழே
 புதைமணலில் புதைந்திருந்து
 கச்சான் கொறித்தபடி
 மேளக்கச்சேரி கேட்டிருந்த காலங்களும்

இன்னும் கண்ணுக்குள்
 கலையாமல் மிதக்கும்
 மார்கழியின் விடியலில்
 சாணையில் பிடித்த பிள்ளையாரில்
 புசணிப்பு வைத்து வாசலிலே அம்மா போட்ட
 அழகான கோலங்களும்

நந்தியில் விளையாடி...

நீணாக்கையிலே
 நீரூறு நா நனைக்கும்
 ஊறுகாயும் தயிரும் போட்டுக்
 குழல்துண்ட பழஞ்சோற்றின் தனி ருசியும்
 கறுத்தக கொழும்பு
 மாற்பழுத்தின் சலையும்
 கருவாட்டுக் குழம்பின்
 வாசனையும்...

இன்னும்...
 நெஞ்சுக்குள் விதையுண்டு
 விணைந்து நீற்கும்
 நீகழ்வுகளும் காலங்களும்
 மீண்டுமினி வரப்போவதில்லை
 ஆனால்...

என் நாசியின் அடிவேரில்
 சேர்த்து வைத்த என்
 மண்ணீன் வாசனையும்
 அவையடிக்கும்
 நெஞ்சுக் கடவுளின் கரைகளிலே
 சேர்த்துவைத்த
 நீணவு முத்துக்களும்
 இடையிடையே அவைக் கரத்தின் தீண்டலால்
 வெளிக்கீளம்பி
 இன்பத்தோடு வேதனையையும்
 சேர்த்தோன்றாய் தருகிறதே!

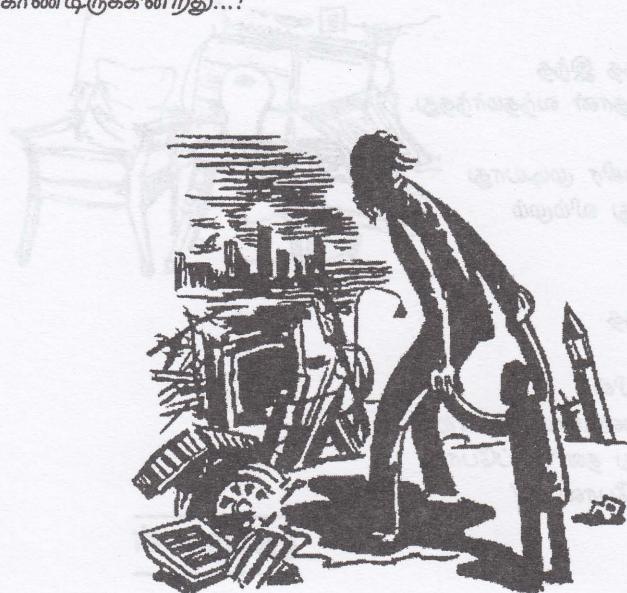
ஊர்விட்டு ஊர்வந்து
 இயந்தீர் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில்
 களைப்புற்று சோர்கையிலே
 கரைகளிலே சேர்த்துவைத்த
 ஞாபக முத்துக்களை
 ஒவ்வொன்றாய் தேந்திதடுத்து
 அழகாக கோர்த்து ரசித்திருக்கும்
 பொழுதொன்றில்
 இயந்தீர்த்தனத்தின் இழுகைக்கு
 ஈடுகொடுக்க முடியாமல்
 நந்தியில் விளையாடி...

மி
ரு
சு
வி
ஹா
ர்
எ
ஸ்
·
கா
ர்
து
கா
யி
னி

கோர்த்தவற்றைப் பாதியிலே
கலைத்துவிட்டு மீண்டும்
முத்துக்களைக் கரைகளிலே ஒதுக்குவது
தீனமும் பழகிப்போயிட்டது.

கோர்ப்பதும் பின்
கலைப்பதுமே இங்கு
வழக்காகிப் போன வாழ்க்கையிலே
கோர்ப்பது மட்டுமே
சோர்ந்து போன உள்ளத்தீர்கு
ஊட்டம் தந்து
உர்சாகப்படுத்தும்
ஒள்டதமாகிப் போனது.
சென்றிராஜிந்த காலம் தீருங்பிவர மாட்டாது
என்றாலும்...
சொந்த மண்ணீன்
சென்ற கால நீணவுகளே
என் பிராண வாயுவாய்
என்னிருப்பை உறுதிப்படுத்திக்
கொண்டிருக்கின்றது...!

கடைசி இருக்கையில் வந்தமருஷ் சீன்னப்பறவை

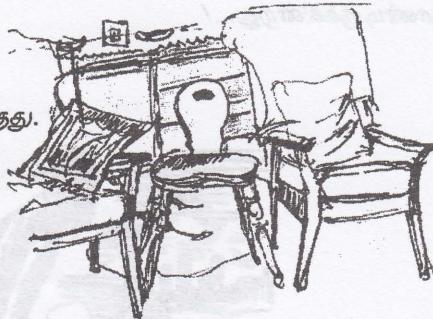
மண்டபத்தின் கடைசி இருக்கையில்
வந்தமர்க்கிறது ஒரு சீன்னப் பறவை

மனீதர்கள் இல்லாத
நூற்காலிகளுடன்
அமைதியே வழிந்து ஒழுகும் மண்டபத்தில்
திறந்த கதவினூடாக
வந்தமர்ந்த அந்தப் பறவை
ஒரு மனீதனைப் போவலவே
யேர்களையில் ஆழ்கிறது.

ஒரு மரக்கிளை
ஒரு வீட்டு முகடு
ஒரு மின்கம்பம்
எல்லாம் இருக்க
மனீதர்களை இழுந்த இந்த
மண்டபத்தில் ஏன்தான் வந்தமர்ந்தது.

தன் இனத்திடம் பகிர முடியாது
நெஞ்சை அடைத்து விழ்மும்
சஞ்சலமேயா?

மனீதர்களை இழுந்த
அந்தக் காலியான
கடைசி இருக்கையில்
அந்தச் சீன்னப்பறவை வந்தமர்க்கிறது.
உறவுகளை இழுந்து தனீத்துப்போன
ஒரு சீறுவனைப் போவலவே!

துவாரகண்

தீர்மான விளையல் குதிரைகள்
 நெடுங்கால சுதாமலை
 விலைகளை நூல்கள்
 பழங்குடி வாழினாக சூரியோ
 மாகவி குதிரை செவியேறுப
 விளையலை கொஞ்சம்
 விரும்புபூரி நூல்களை

ஏக்கம்

மங்கல இசையாய் மக்கள்
 மனதிலே மகிழ்ச்சி வெள்ளம்
 தங்கிடச் செய்யும் நாத
 ஸ்வரம் தவில் இணைந்த ஒசை
 மங்கையர் தாலாட்டுப்பா
 வயல்நிறை உறுவர் பாட்டு
 எங்குமே இனிய நாதம்
 என்றுமே இதய கீதம்.

ஆலயக் குருக்கள் சொல்லும்
 அர்ச்சனை மந்திரங்கள்
 பாலர்கள் சேர்ந்து பாடும்
 பண்ணமை பஜனைப் பாடல்
 சேவைகளுக்குள் ஏதோ
 சொல்லிடும் குயிலின் கானம்
 பாலமாய் இருக்க அன்று
 பரவசம் புகுந்ததுள்ளே

சீந்தையைத் தூண்டி மேலும்
 சிறப்புற எம்மை ஆக்கும்
 சந்தமார் கவிதை மற்றும்
 சால்புடைக் கதைகள் நாவல்
 சந்தர் வாழ்வைக் காட்டிச்
 சுவர்க்கமென்பதையுணர்த்தி
 எந்தனை ஆண்டு கொண்ட
 இலக்கியப் படையல் கோடி.

உலகியற் போக்கை மாற்றி
 உயர்த்திடும் நாடகங்கள்
 கலைத்தரம் நளீனம் மிக்க
 கன்னியக் ராட்சியங்கள்
 புலவர்கள் சான்றோர் சொல்லும்
 புதுமைசேர் கருத்துக் கோவை
 இலக்கியம், கலைவிழாக்கள்
 எனக்கொரு பெருவிருந்தே.

நாட்டு

அன்று நான் அனுப வித்த
 அமைதி ஆனந்தமியல்லாம்
 இன்றென விட்டு எங்கே
 எப்படி மறைந்து போய்ச்சி?
 நன்றென நிலைத்து நீன்று
 நுவையறு காட்சி நல்கி
 அன்றென நீன்றுதெல்லாம்
 குறுகிப்போய் விட்டதேனோ?

நிலையெனத் தோன்றும் காட்சி
 நீரந்தரமற்றுதென்று
 புலவர்கள் சொல்லுமுண்மை
 புரிந்திட மறுக்கின்றேனோ?
 உலகமே மாற்ப போய்ச்சோ?
 உள்ளந்தான் பழைசாய்ப் போய்ச்சோ?
 கலக்குத்தை விரட்டி விட்டுக்
 கடவுளே! களீப்பைத் தாராய்!

சிற்பி

ஒது அபை சிவசிரியா
குத்தப்பை படியூட் கூடி
- பரீந்து சுவாமியா
கூடியே கொடி கூடி கூடி
- மூலம் சுவாமி
பின்னால்தோடு

வானவில்லூம் வானத்துக் கருமுகிலூம்

இன மாலைப் பெராமுது!
வானத்தில்
வில்லை வரைபவன் யாரோ?

தொஸ்தும் நீர்த்திவலைகளில்
கதிர் பாய்ச்சி நீற்பவன்,
நம் தேழன்!
கண்களீவன்றி
வர்ண ஜாலங்களை
மனங்களீலும் வாரி இறைப்பான்.

வானத்திரையில் பூசீய நீற்பப்பட்டை
கலையும் வேளை -
மெலிதாய்
சிறுதாறுவில் நனைய
மனச ஏங்கும்!

மஞ்சள் பூசும்
மாலை வெயில் உள்ள வரை
மதையாய் வர்ஷீப்பான்.
அவன்
எம் இரட்சகன்.
யார்க்கும் கெடுதல் இல்லை,
உயிர்ப்பயமற்ற வாழ்வு.

இன்று பகற்பெராமுதிலும்
தீடு கூறாய் -
இருளர்க்கன் எங்கு வந்தான் ?
நதியில் வினையாடி...

ஒடி சூரிய வளையலை
குதிப்பாடி சுவாமி சூலைக்காடி
கூடும் கோர்க்கூதியாலும்
ஒள்ளுப்பாடி சுவாமி ஸுநாமை
கூடுமிழு கல்லுப் பூதைப்படை
- சுவாமியாலை கூடி
ஏதும் கூடி கூடும்
பின்னால்தோடு

ஒடி சூரிய வளையலை
குதிப்பாடி சுவாமி சூலைக்காடி
கூடும் கோர்க்கூதியாலும்
ஒள்ளுப்பாடி சுவாமியாலை

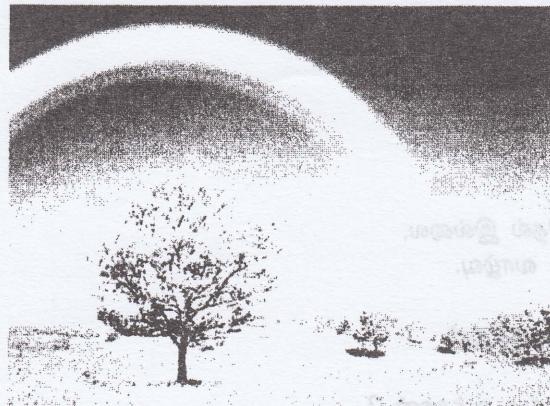
கருமேகம் புடை தழு,
மின் கீற்றுப் பாய்ந்து
அரவமாய் நெளீய -
'இடி இடி' எனச் சீரித்து
ஏனைய் செய்ய வந்தான்,
கொடுக்கோலன்!

துறையாய்க் காற்று வீசும்
வெள்ளமாய் வானும் கொட்டும்
பிரளையாக்கினீயாய்ப் பெருகி
உடையைகள் துவஞ்சம் செய்தான்!

உயிர்க்குலை பறிக்க வந்தோன்
உற்ற துணையாமோ ?
தணீந்து அடஸ்குதல்
இளைப்பாற பொருட்டே.

இனி -
வானவில் கண்டு
பரவசஸ் கொண்ட நெஞ்சு
வானத்துக் கருமை தழு
சீறு புள்ளாய்
ஒடுக்கிப் போகும்.

த	
.	
க	
மா	
LD	
ணரி	

இலையம் தொழுவது

சாவும் நன்று

இதோ

எழுந்து

நீரிர்ந்து

உயரமாக

விண்ணீர்கும் மண்ணீர்குமாய்

விசுவருபருமடுத்தபடி நீர்கிறது

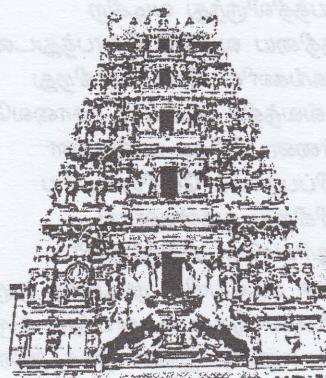
அப்பெருங்கோயில்.

காற்றில் அசையும்

அக்கோபுரக் கலசம் அவளின் தலை.

வெகு சீராயிச் செதுக்கப்பட்ட

சிற்பங்கள் அவளின் முண்டமாய்.

கைகளது நீளமே

அப் பெருங்கோயிற் சுற்றுப் பிரகாரம்.

உறுதியாய்த் தீரண்டு நிலத்தில் ஊன்றிப் படிந்த

அவளின் அகன்ற கால்களோ கற்றாண் வாயில்கள்.

பூஞ்செடிகள், நீழல் மரங்கள்

மணீப்புரா, அணீர்ப்பிள்ளைகளைத்

தாண்டிப் பின் நந்தியும் தாண்ட

பிரமண்டமாய் மேல் உயர்கிறது பஞ்சாராத்தி!

ஒருங்கே கூழ்பிய

அனைத்து கைகளும்

உள்ளங்கள் கணீந்து கண்ணீராய் மல்கீக்

கடைவாய் வழியப் பிதற்றுகின்றன அரோகரா என்று.

அவை அறிந்தோ அறியங்கலோ

கருவறையின் இருட்சுட்டீல்

மற்றுமேர 'அவள்' ஜனீக்கத் தொடங்குகிறாள்.

கோயிற் தீருக்காளை

அசை போட்டு அமர்ந்தபடிக்கு மொய்க்கும் ஈக்களைக்

கழுத்துமணி அசைய வீரட்டுகிறது

வாலைச் சழற்றிச் சழற்றி.

நதியில் விளையாடி...

ஆ
ழி
யா
ள்

எனது கனவில் சிரித்தவர்கள்

காலமுள் கீழித்த
 காயத்தீவிருந்து வடகிற
 குருதியை வழித்து கோபத்துடன்
 மேகச்களில் வீசியெறிகிறது
 செவ்வந்திச் தூரியன். சாலையோரத்து உதிர்ச்சருகு
 தன்னை மிதித்த கால்களை
 முறிப்பதாய்ப் பேசியபடியே
 முறிகிறது துகள்களாய்
 “தெரியாதே மிதித்தேன்”
 எனச் சத்தியமிட முடியாத ஒரு நேர இடைவெளிக்குள்
 என்னை கொட்டி விட்டுச் சுருள்கிறது
 சீறு ஏறும்பு. இவ்வாராக இவைகள்
 வாழ்ந்துவருகிற உலகில்
 வாழ்ந்து வருகின்ற நான்
 சகோதரனுக்கோ
 துணைவருக்கோ
 கொடுப்பினையில்லாதபடிக்கு
 வீதிக்கிறங்கிய பொழுதொன்றில்
 என்னுடலில் இச்சையுற்ற
 ஒற்றை வார்த்தையை உயிழ்ந்தாய் என்மீது
 காற்ற் துப்பிய உயிழ்ந்தாய் அந்த எச்சில்
 பிற காதுகள் ஏதாவதோன்றில்
 விழுந்திருக்குமோவன அவைகிற என் கண்களை
 மேலும் தாழ்த்தி நடந்தேன்
 உடல் நடுங்கிப் பறற என் அதிர்ஷ்ட வேளை
 எவரும் கேட்டிருக்கவில்லை எவரும் கேலிக்கவில்லை
 எனினும்.....
 இரவானது அமைதியுற்றதன் பிறகு
 என் கனவில் வந்து
 என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தன
 செவ்வந்திச் தூரியனும்
 ஒரு சுருகும் சீன்னதோர் ஏறும்பும்
 தாங்க முடியவில்லை.

சா	
ர	
ங	
கா	
த	
யா	
ந	
ந்	
த	
ன்	

எண்ணிலாக் குணமுடியோர்

விசமேதும் கிடைக்காதோ
விண்ணுலகம் போய்ச்சேர்

“அசத்தீராய் கந்தசாமி
அற்புதும்!” என்று போய்

“புசத்தீராய் போய்த்தொலை நீ”
என்கிறார் பாரையா,

விசமேதும் கிடைக்காதோ - அப்பு நான்
விண்ணுலகம் போய்ச்சேர்

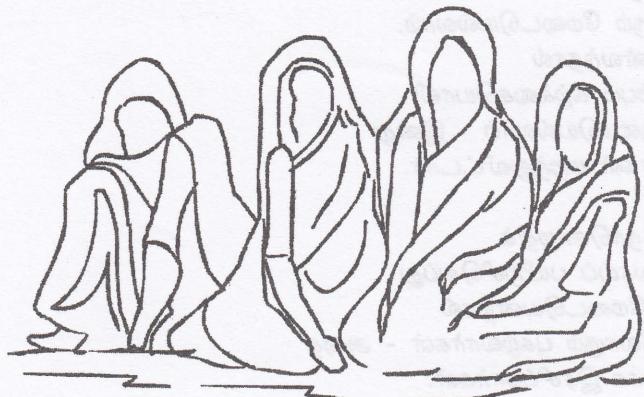
விசரென்று சொல்லுகிறார்
வீணே பாடுமிவன்
நீசந்தான். கலையியான்றை
நேசித்தேன். உயிராகப்
புசித்தேன். அக்கலைமேல்
விசர் கொண்டேன். அதனாலே
விசரென்று சொல்லுகிறார் - எனக்கு
விசரென்று சொல்லுகிறார்.

எந்தன் பெருமையெல்லாம்
இவர்கள் மறந்துவிட்டார்.
அந்தக் காலத்திலே
அதிரும் மேடையெல்லாம்.

இந்தக் கிழவன்வந்தால்
எழும்பும் கீழ்க்கையெயால்
எந்தன் பெருமையெல்லாம் - இன்று
இவர்கள் மறந்துவிட்டார்.

கூத்தொன்று நானெழுதிக்
குழுவாய்ப் பயிற்சிசெய்து
ஏற்றினேன் மேடையென்றால்
எல்லோரும் புகழ்வார்கள் - அதை
நல்லாக இரசிப்பார்கள்.

கூத்தினைக் கான்பதற்காய்க்	யோ
கூட்டமாய்க் கூடிவந்து	கே
பார்ப்பார்கள் மக்களெல்லாம்	ஸ்
பசி தூக்கம் மறந்திருப்பர்- அதற்காய்	வ
நீசீயெல்லாம் விழித்திருப்பர்	ரி
சினிமாவின் மேகத்தால்	சி
சீரழிந்ததெங்கள் கலை	வ
அநியாயமாய் மறைந்த	ப்
அக்கலையை மறப்பேனோ? அதிலுள்ள	பிரா
அக்கறையைச் சுறைப்பேனோ?	காசம்
பார்த்தேனும் இரசிப்பதற்கும்	
பாலிக்கு வாய்ப்பில்லை.	
கூத்தினை மனதினுள்ளே	
ஆடிப் பார்க்கின்றேன் - வாய்விட்டுப்	
பாடி இரசிக்கின்றேன்.	
விசரென்று சொல்லுகிறார்	
விடுந்தால் இரவுவரை	
பாடிக் கிட்டப்பதனால்	
விசரென்று சொல்லுகிறார் - எனக்கு	
விசரென்று சொல்லுகிறார்.	

பழைய மீட்டி...

பழைய மீட்டி
அசை போடுவதீல்
அலாதி சுகமொன்று
ஊடுருவத்தான் செய்கிறது

தட்டித்தடவி தவழ்ந்து
இடறிய ஒற்றைப் பாதைகளும்
கூடிக்குழுமி ஆக்கித்தின்ற
சட்டி பானைகளுமாய்...
நீணவுகளீன் ஆக்கிரமிப்பில்
அதீத புகட்சீரியான்று!..

மறைத்து மறைத்து
சவரம் செய்த
முதல் மீசையும்
வாலைப்பத்தியிரை பறைசாற்றிய
திறல் நடையும்
ஒளித்து பதுக்கி
வியர்த்து எழுதிய
மேகக் கடிதமும்
என்று

பழைய மீட்டி
அசை போடுவதீல்
அலாதி சுகமொன்று
ஊடுருவத்தான் செய்கிறது.
அம்மா சொன்ன வனதேவதைகள்
அவ்வப்போது நீழுல்களாய்...
ஊஞ்சல் அந்தரத்தின்
உடல் புல்லரிப்பு ஆழ் மன ஆசகளாய்...

வாழையிலை கட்டுசோறு
அடி நாக்கின்
ஆத் தூரமார்த்த தேவைய்...
வெட்டவெளி குட்டித்தூக்கம்
நூதியில் விளையாடி...

தோலைதூர அந்தியவாசியாய்...

எனோ!

இந்த பூர்வ ஞாபகங்களில் இதயாக வலியோன்று

இழையோடிய படியே தான்

அன்றைய அந்திப் பொழுதுகளையும் ஆற்றங்கரைகளையும்

கதையென்று எண்ணீ வாய்ப்பினாந்து கேட்கிறான்

என் கடைசி மகன்

நனைதலின் சிலாகிப்பும்

ஸரக்கார்றின் இங்கிதமும்

அவனுக்கு தெரிந்திருக்க

வாய்ப்பேயில்லை.

செம்மணி குவீத்து சேற்றில் புரண்டு

வரப்புகளில் பந்தயம் வைக்கும்

அழகான தருணங்களுடன் அவனுக்கு அறிமுகந்தானும்

இல்லை

அவசரத்தின் அசரத்தனத்துள்

சிக்குண்ட

புதிய யுகத்தானாய் மட்டுமே

அவன்

மாறி மாறி சுவற்றுக்குள் முட்டும்

இயற்கை மறந்த இயந்திரமாகவே அவன்.

பாவம்

இந்த புதுத்தலைமுறை...

கதையாகவேனும்

அனுபவம் பகிர்ந்திட

என் இறந்த காலங்களை

இறுக்கிப் பிடித்து அக்கம் பக்க

சிறுசுகள் கூட்டி

பழமையீட்டி அசைபோடுவதில்

அலாதி சுகரிமான்று

ஊடுருவத்தான் செய்கிறது.

நதியில் விளையாடி...

பிரமிளாபிரதீபன்

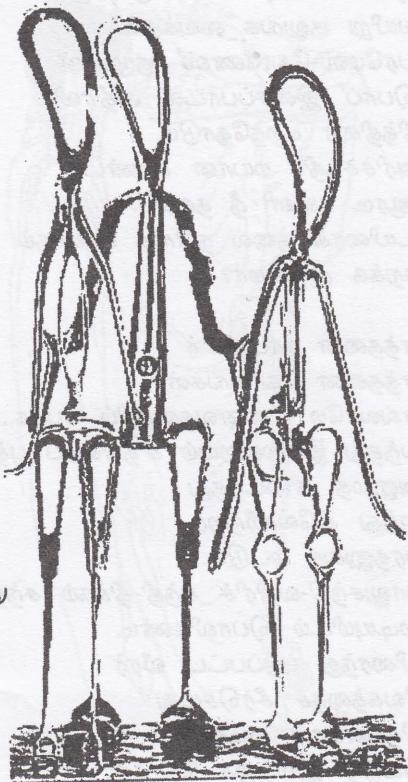
நினைவுகளாகிப்போன சித்திரைக்கூலங்கள்

சித்திரைப் புத்தாண்டு...
 ஆண்டாண்டு காலமாய்
 வந்து போவது தான்
 இன்றைய இளைஞர்களுக்கு
 எங்கே தெரியும்
 அன்று அது வரைந்த கோலம்.

வீர வீராஸ்கணகளீன்
 வீர தீர்ச் சாகசங்கள்
 மாலை இடம்பெறும்
 போட்டி நிகழ்வுகள்
 இரவில் மலரும்
 கலைக் கோலங்கள்...
 எல்லாம் நிகழ்ந்தன
 நெஞ்சங்களீல்-
 இனைய தடம் பதித்துச் சென்றன.

காலையில்-
 முகம் கழுவ முன்னரே வீதியில்
 ஆரவராம் கேட்கும்.
 பத்து மைல் மரதன் ஓட்டம், இருபது
 மைல் சைக்கிள் ஓட்டம்
 ஊருக்குக் குறுக்காய் ஓடும் வீரர்க்கு
 வாளியோடு தண்ணீர்
 அடிப்பதீல் தான்
 எத்தனை ஆண்ந்தம்.

மாலை நிகழ்ச்சிகளீல்-
 முதல் நாளீல்
 மல்யுத்தம், குத்துச்சண்டை...
 கட்டினம் காளைகள்
 சாகசம் புரிவர்
 மறுநாளீல்
 நதியில் விளையாடி...

இனைஞர்களோடு சிறுவரும்
 ஆண்களோடு பெண்களும்
 மகிழ்ச்சியோடு பஸ்கு கொள்வர்
 தட, களப்போட்டிகளில்
 இரவிலே கண்கள் பூக்கும்
 வருவாள் ‘அடங்காப்பிடாரி’
 தொடரும் ‘வடக்கும் தெற்கும்’
 ‘வள்ளுக்கிடடி விசுவமுடுவக்கு’
 வயிறு குலுங்க வைக்கும்.
 ‘ப்ரமேஸ்-கோணேஸ்’ குழுவின்
 ‘பொப்’ இசைப்பாடல் அதீர்வில்
 நீத்திரை பறந்தோடும்.
 அரிச்சந்திர மயான காண்ட
 ‘ஆரட கள்ளி நீ தான்...’
 உயிரைக் குலை நடுங்க வைக்கும்.
 மறக்க முடியுமா?

எத்தனை காட்சிகள்
 எத்தனை கேள்வுகள்
 எல்லாமே நீணவுகளாகிப் போக...
 வந்தது இம்மறையும் சீத்திரைப் புத்தாண்டு!
 அனுமதி கிடைத்தது
 ஜிந்து கிலோமீற்றர்
 மரதனுக்கு மட்டும்.
 மாலுசந்தி-வத்ரீச் சந்தி-தீக்கம் சந்தி
 முடியுமிடம் பொலிகண்டி
 விரைந்து புறப்பட்ட வீரர்
 வேகத்தைச் சீர்செய்து
 நீதானமாய் ஒடினர்
 வெற்றி இலக்கை நோக்கி,
 ஒன்றரைக் கிலோமீற்றர்
 இன்னும் ஒடவேண்டும்.
 தீக்கம் சந்தியையும் நெருங்கி விட்டனர்.
 தீமெரன ஒலித்தது ‘விசில்’ சத்தம்
 அதீல் நீன்ற ஒருவர்
 சொன்னார் ‘
 ‘கொன்வேயாறு’
 நதியில் விளையாடி...

மௌ	ம
த்	த
தி	தி
ரே	ரே
யி	யி

குறுக்கமும் விரிவும்

நீயாய தேவதையின்
கழுத்தை நெரித்து விடு,
பின்னர்
நீ செய்வதெல்லாம் நீயாயமாகவிடும்.

ஏறி உழுக்கலாம்
யாரும் கேட்க மாட்டார்கள்.

வண்ணுதற்குப்
புதிய கடவுளர்கள்.

பொந்துகள்
மனீதர்கள் வாழ்வதற்குப்
பொருத்தமானவை.
பிரச்சினைகள் இல்லாத
பூலோக சொர்க்கம்.

மழை சீணுங்கீக் கொண்டிருக்கிறது.
பிரக்ஞஞாயாலான உலகம்
பிரக்ஞஞயற்றுச்
சுழன்று கொண்டிருக்கிறது.
வாழ்க்கை வெளியே விரிந்து கீடக்க.

மாலை நேரம்
கோயில் மணீகள்
அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நோக்கமில்லாதது போல்
நோக்க முள்ளது
பேர் இயற்றைகயின்
இயங்கியல்.

இல்லாது போல்
இருப்பு
இதன்
புதிர்.

நதியில் விணையாடி...

இ.ஜீவகாருண்யன்

வனவாச யுகம்

முச்சை இறுக்கிக் கட்டினாய்
முச்சைக் கயிராக்கி

தலையை அறுத்தெற்றிந்தாய்
வார்த்தையை வாளாக்கி

முலைகளைக் காயப்படுத்தினாய்
மோகத்தை போராக்கி

சாம்பல் மேட்டில் கொட்டினாய்
கீரியப்புவை துறையாடும்
வீரிய வீரல்களை

அடுப்புச் சூட்டு வெக்கையின் மேல்
அலுமினீயப் பாணையாய் அடுக்கினாய்
அங்குத்தின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும்

ஞுடுத்தெருவில் கவனிப்பாரற்று
நூறி மணந்தது என் உணர்வு
யுத்தம் ஓய்ந்த போர்க்கள்த்தின் ஒர் முலையில்
அநாதரவாய் கீடக்கும்
பூணத் தலையைப் போல

நீலம் வரண்டதோ? நீர் வற்றியதோ?
இலை உதிர்ந்ததோ? கிளை முறிந்ததோ?
நூன் பட்ட மரமானேன்

எல்லாம் இழந்த நீலையில்
ஏதோவொன்று ஏதோவொன்றை பற்றிப் பிடித்து
தன் இருப்பை நீலைநீரியுத்த தத்தளித்து

இன்னொரு தடவை இன்னொரு இராயன்
வனவாசம் வந்து என்னைப் பார்க்க நேர்ந்தால்
ஓருவேளை என்னில் ஒருவீத பூ புக்களை

பெ
ரி
ப
ஜ
ங்
க
ர
ன்

யதார்த்தமும்

மாய யதார்த்தமும்

கற்பனையின் உள்ளடாய்
பாத்திரங்கள் உருவாகும்.
புனைவுகள் எப்போதும்
புதுமையானவை
தான்.
ஒன்றிலிருந்து பிறிதொன்றாய்
மாற்றங்கள் கொள்வதுவும்
யதார்த்தத்தின் கூறுகளாய்
பிரத்தியடச்சங்கள்
தோன்றுதலும்,
மனதின் நீட்சியினால்
மாய யதார்த்தங்களை
கணவில் உருக்கொள்ளும்
காட்சிகளும் விரீயும்.
தெரிதலுக்கு அப்பால்
தீரைபோட்டு முடியவை
மனதின் ஆழ்ளத்தில்
அசுபமாய்த் தோன்றும்.
புனைவுகளினுடே
தோற்றங்கள் வலுப்பெறும்.

வே.ஜ.வரதராஜன்

ஜாதிக்கொரு ந்தி

அகநானுறு புறநானுறைன
பன்னூறு பாடல்கள் பயின்றோராயினும்...
பஞ்சதந்திரக் கதைகள் பிரபந்தங்கள்
பதீகங்களை பன்னூல்
கற்றறிந்தோராயினும்...

அவரவர் அகத்திடையிருப்பதை
அறித்திடல் காலுமோ..?

தற்காலையீரான்று நடந்திடுக்காலை
அர்த்தங்கள் நூறு பிறப்பிப்பார்...
அதுவும் பெண்ணாக இருந்திட்டால்
ஆயிரம் அர்த்தங்கள் கற்பிப்பாரே!

ஏழையாருவன்
'சீருந்து' சேர்த்தால்
'எங்கோ
கொள்ளௌ அடித்தனன்' என்பர்,
'அராவட்டியில் பணம் சேர்த்தவனை
'அப்பலே அவன் பணக்காரன்' என்பர்!

இதுதான் வாழ்வின் இயல்பெனில்
ஏழை எப்படிப் பெருந்து சேர்ப்பான்...?

அந்தனை வகுத்த துத்திருள்ளே
எத்தனை பிளவுகள் புறக்கணிப்புகள்...

நீதிகள்கூட ஜாதிக்கு வேறு
நீமிர்ந்து நடப்பது எங்கனம் கூடும்...?

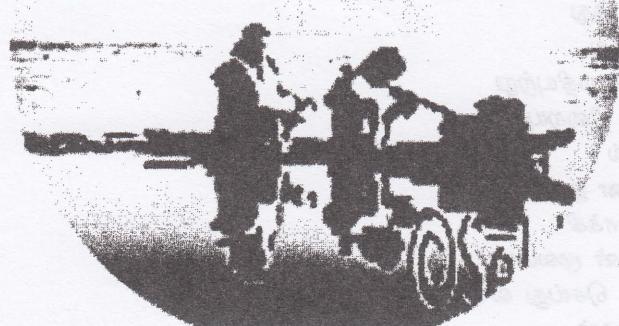
க	மீ
.	ம
கே	கே
எ	எ
வ	வ
ர	ர
ன்	ன்

இரவுகள் மதான வெறுப்பு

அழப் போவதில்லை இனிமேலும்
 யாருக்காகவும், யாரை நீணந்தும்
 நாங்கள் அழப்போவதில்லை.
 எம்மை அமைதியுறச் செய்யும்
 எம் இரவுகளே
 அமைதியை குலைத்த பின்
 எதற்காக மீண்டிடாரு முறை
 அழுகைப் பிரசவம்?
 கற்பனைகளுக்குள்ளும்
 சொற்களுக்குள்ளும்
 அடஸ்கிலிடாது அல்லல் பட்டு
 தீழிறுகின்ற இந்த ஏகாந்த இரவுகள்
 படுத்தும் பாடு போதும் எமக்கு.
 சுடுகாட்டு நீசப்தமாயும்
 குனியத்தின் உற்பலிப்பாயும்
 விளைந்திடும்
 பெ஗ல்லாத இரவுகளுடன்
 விழித்திருந்து
 நீத்தமும் வேதனையுறுவது
 நாங்கள் மட்டும் தான்.
 நாட்கள் கடந்து
 இப்போதாவது
 நெஞ்சம் அமைதியுற்று
 நூக்கங்கள் நீறையும்
 இந்நேரத்தில்
 கடற்றுபோன துயரங்களை
 நீணைவுகளாக்கி
 மீளீத்தலின் மூலமாக
 அந்தரமாறச் செய்து விடுகின்றன
 இந்த இரவுகள்.
 நதியில் விளையாடி...

துயரங்களும் துன்பங்களும்
 சரீவிகிதமாகக் கலந்துவிட்ட
 எழ் வாழ்வில்
 ஏதோ ஒன்றிற்கான
 ஆரம்பமாயும், முடிவில்யாயும்
 அசாதாரணங்களாய்
 நுகர்ந்து கொள்கின்றன
 இந்தப் பொல்லாத இரவுகள்.
 வேண்டாம் வேண்டாம்
 இரவுகளே எமக்கு வேண்டாம்
 இனிமேலும்
 எங்கள் ஜீவன்களீல்
 இழந்து விட
 கண்ணீருக்கும், செந்திருக்கும்
 எதுவித தீராணியும் இல்லை.

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

கனவுகளின் மூலப்பிரதி

கனவுகளின் மூலப்பிரதி
 சுவடிகளில் தான் உண்டென்று
 அசரீரி ஒன்று
 அறிவித்த பின்னர்
 சிறுகள் பூட்டி
 காலத்தின் முதுகில் ஏறித்
 தேடிக் களைத்துத்
 தீரும்பிய பின்னர்
 கனவுகளின் பின்நவீனப் பிரதிகளைக் கூட
 கறையான்கள்
 அரித்திருந்தன.

கணினிகளின் பாதுகாப்புப் பற்றிக்
 'கவந்து' கடைத்தடை
 நடப்பில் கொண்டுவர முடியாது போன
 அவலம் குறித்து
 அழுது புலம்பிக்
 கரைந்து நீர்க்கையில்
 கதவைத் தீரந்து வந்த நண்பன்,
 தன் கனவுகளை
 கணினியில் பாதுகாப்பாய்
 வைத்திருந்த போதும்
 'இராட்சதன்' ஒருவன் அதனுள் புகுந்து
 'யாவும் நாசமென'
 என் தோளில்
 சாய்ந்தான்.

கனவுகளின்
 எல்லாப் பிரதிகளும்
 என்னில் சாய்ந்து
 நான் நசுவுக்கு தொடங்க
 கனவை உடைத்து வீழித்தேன் கான்!

த. அஜந்தகுமார்

நாராய் நாராய்

நாராய் நாராய்
 செங்கால் நாராய்
 செந்றீறுக குருதியில்
 தோய்ந் தெழுஞ்சிங்கு
 தேகம் நடுங்கும்
 செங்கால் நாராய் -
 எங்கள்
 சிறுவர்
 ஓடியும் இருந்தும்
 சிற்றில் செய்த
 சிறுமண்ண் மேட்டில்
 அக்கினி
 வேட்டின்
 அதிர்வுகள் கண்டாய் -
 ஏக்க மலைகளீன்
 குதைகளீனுள்ளே
 என்றும் கற்கும்
 சிறுவரின் கனவை
 எழுகுரல் விளீம்பில்
 உரைப்பாய் நாராய்!

சபாஜெயராசா

ஜெவநதிகள்

ஊற்று நீர் மழை நீரோடு
 உச்சியாம்பலை பிறந்த
 ஆற்று நீர் என்றே சொல்லும்
 அருவியாம் நதியினாலே
 நாற்றிசை வகுத்ததிந்த
 நன்றிலும் தனிலே மாந்தர்
 போற்றும் நாகரிகம்
 பொலிந்தது நதியில்தானே?

புற்புண்டு தாவரங்கள்
 புலியிது வளர்வதற்கும்
 அற்புத உணவாம் மக்கள்
 அன்னத்தைப் பெறுவதற்கும்
 வீற்பவர் பெறுவோக்கிளவாம்
 வினை பொருள் ஆவதற்கும்
 நுற்பயன் கொடுப்பதெல்லாம்
 நதிகளின் கருணைதானே?

தைல் நதி, அமேசன், மிதுரி மிசிசிப்பி,
 யாங்கிசீக்கியாஸ், ஒப் என்னும்
 குவாங்கோ, ஜெனசி, பரானா,
 கொங்கோ, அமூர், லீனா, மக்கன்சி,
 ஞாநகர், மீக்கொங், வெங்கா
 சென்லோரான்ஸ், மாரேடாவிஸ், டான்யுப்,
 கொலறாடோ, ரெகிரீஸ், யூகொன்
 பிரமபுத்ரர் போன்றதோடு

மங்கையர் பெயரினாலே
 மண்வளம் பெருகப்பாயும்
 கங்கை, காவேரி, பெரன்னி,
 சாம்பசி, ஜமுனா, இந்து,
 ஜீராவதி ஆற்றினோடு
 அகிலத்தீல் பெரிதாய் உள்ள
 நதிகளின் பெயர்களைமேல்
 நழுக்கனக் கூறிப்பின்னும்.
 நதியில் வினையாடி...

மகாவலி அருவி ஆறு,
 கால ஓயா, களனிக்கீடை,
 யான்ஓயா, தெதுறு ஓயா,
 வளவகங்கை, மதுருஓயா
 மகாஓயா, களுக்கை
 கீரின்டிஓயா, கும்புக்கன் ஓயா,
 ஜீன்க்கை, மீலூயா,
 கல் ஓயா, மாணிக்கக்கை,

மேற் சொன்ன நதிகளெலாம்
 மெய் உயிர் வாழ்வுக்கென்றே
 ஈகையின் நியதியாக
 இயற்கையால் வழங்கினாலும்
 மாணிடர் பிறப்பாய்ப் பேதம்
 மடிந்துமே மனிதம் மேலும்
 பேனிடும் வகையிலன்பு
 பெருக்ட அறிவையுட்டும்

மல்லிகை, ஞானம் போன்ற
 மற்றும் செங்கதீர்களாக
 சொல்லிலே உண்மை நேரமை
 சொலவல்ல இதழ்களாக
 எந்நதி வறண்டிட்டாலும்
 எழுவாக்கு ஊட்டமாக
 ஜீவனில் சங்கமிக்கும்
 நதிகளாய் வருதல் வேண்டும்!

ஆ	.
இ	.
ஈ	.
உ	.
வே	.
ல	.
மு	.
க	.
ன்	.

பொம்ரையன்

என் வீட்டுள்

முதன் முதலில் நீ நுழைந்த பேரது
மிகக் கவனமாகவே எதீர் கொண்டேன்
நாய்க்கடிகள் பற்றிய

அம்மாவினதும்

அக்காவினதும்

அனுபவங்கள் என்னைப் பயமுறுத்தின.

நெருங்கி வராமல்

உன் அசைவுகளை

அவதானித்தபடியே இருந்தேன்.

இளமைக் கம்பீரமும்

சடைமயிர்க் கற்றையும்

என்னையே சுற்றிவந்த

துருதுருத்த பார்வையும்

என்னுட் பரவசத்தை விதைத்தன.

எல்லோரையும் போல

எனக்கெனவும் ஒரு நாய்க் காவலைப்

பெருமிதமாய் உணர்ந்தேன்.

உச்ச எனும் அழைப்பின்

தாபத்தைப் புரிந்து கொண்டு

ஒட்டி உரசி உறவாடத் தொடங்கினாய்!

அறைக்குள் நுழைந்து

கால்களை நுக்கி

நெஞ்சீர் குழைந்து

பல்லுப் படாமல் மெல்லக் கடித்து

என் மேல்

ஏறிப்படுக்கவும் உரிமைப்பற்றாய்!

அதன் பின்...

மெல்ல மெல்ல மாறுத்தொடங்கினாய்.

சுவர்த்திசை எங்கும் காலை உயர்த்தி

நந்தியில் விண்ணயாடி...

சீறுநீர் கழுத்துன் எல்லைப் பரப்பை
 ஏனைய நாய்களுக்கு உணர்த்த முயன்றாய்
 ஒவ்வொரு வரவிலும்
 மோப்பம் ரீடுத்துப்
 பிற்தோர் வரவின்மை
 உறுதிப் படுத்தினாய்.
 காலப் பேரூக்கிலே
 நுழிக்கை இழந்தாய்!
 என்னைப் பிரிந்து வேறிடம் சென்றாய்!
 இழப்பின் துயரம்
 என்னை வருத்தினும்
 பஞ்ச மேனியாற் கொஞ்சீய தகிப்பால்
 வேறோர் நாயை
 அவாவும் என் நெஞ்சி!-

எ . பா . ம . கா . வி . ங் . க . சி .

വർତ്തമാനവി

வல்லவை வெளியில்
 வானம் குடை பிடிக்கும்
 வட்டமாய்ச் சுற்றி நீர்க்கும்
 வான் பயிரும் பனை மரமும்
 நீலப் பட்டுடேத்தி
 நீரை நீரையாய் காட்சி தரும்
 நெய்தலோடு மருதம் இஸ்கே
 நேசமாய் உறவாடும்
 கார்காலம் பிறந்துவிட்டால்
 கைகுலுக்கீச் சுகம் கேட்கும்
 தாழையரம் பூப்புத்து
 தங்க நீறப் பழும் தூங்கும்
 புன்னை மரக் கீளைகளிலே
 புள்ளினங்கள் இசையமைக்கும்
 ஈச்சமரம் பழும் பழுத்து
 இளைகளின் மனம் பறிக்கும்
 வீதி ஓரத்து
 இலந்தை மரங்களிலே
 அப்பிள் பழும் போலே
 அழகான கணி தூங்கும்
 சவுக்க மரச் சீலுலைப்பில்
 சங்கீதம் தாலாட்டும்
 ஆநீரைகள் அங்குறிஸ்கும்
 அவைந்து புல் தேடும்
 காவல் செய்யும் இடைச்சிறுவன்
 கால் கடுக்கும்
 தொண்டைமான் ஆறு இஸ்கே
 வளைந்து வளைந்து ஒடும்
 கோடைமலை பொய்த்து விட்டால்
 அன்னநடை பயிலும்.
 கொக்குகளும் நாரைகளும்
 மீன் பிழக்கும்

வெண்பஞ்சப் பொதியாக
 அவை மிதக்கும்.
 மீனவர்கள் வீசகின்ற வலைகளிலே
 நூண்டு இறால் முரல் வகைகள்
 வளமாக மாட்டிக் கொள்ளும்
 உப்பு விளைந்து விட்டால்
 உவர்க்காற்று மெல்ல வீசும்
 வலிகாமும் - வடமராட்சி
 இவையிரண்டின்
 உறவுப்பாலமாக
 வல்லைப் பாலும் வரவேற்கும்
 மனீத நேயத்தை தம் மனவிலையில்
 விரித்து வைக்கும்
 யக்கள் மனம் போலே
 வல்லைவெளி விரிந்திருக்கும்
 இத்தனைக்கும் மத்தியிலே
 வல்லை முனையப்பர்
 வருவோர் போவோரை
 இரவுபகல் காத்து நீற்பார்.

வ	வை
ட	சி
அ	ன்
ல்	னா
	ரா
	ஜ
	ன்

கொழிகள்

முட்டை ஒன்று
 உடைந்து போயிற்று
 காகங்களின் கண்கள் முளைத்தி
 முட்டைக்கோதுகளில்
 குழந்தைகளின் வீர்வகள்
 புழுதியில் உறைந்த கருக்களில்
 எவனோ ஏறிந்த கடதாசித்துண்டு
 புழுதி உலிந்த ஈக்கள்
 கோழியின் கொண்டையில்
 அவலு தேய்க்க
 உடைந்த கவலை ஏதுமற்று
 கோழிக்குடு போகிறது
 இன்னொரு முட்டைக்காய்

க	கைண
ரு	ர
மைனா	வி

நிளம் மனைவி

உன்னை நேசிப்பதீல்
இருக்கும் வலி
என்னால் தாஸ்கீட்
முடியாதளவு பெரிது

நின்னைப் பற்றிய அச்சத்தீல்
நினதருகே நடக்கிறேன்
நீ நீற்குமிடத்தீலிருந்து
இருள் ஆரம்பமாகிறது
நீயைனைப் பார்க்ககையில்
நின் நயனங்களுக்குள்ளீருந்து
இரவு ஆரம்பமாகிறது
ஓ! குரியனோடு கூடவே
நிழலும் வாழ்கிறதென்பதை
இதற்கு முன்னாய்
நான் அறிந்திலேன்!

எப்போதும் தாம்
துரத்தி விரட்டுகிற
நிழலைப் பார்ப்பதற்காய்
எல்லா உயர்ந்த மரங்களும்
குரியனுக்குப் புறமுதுகு காட்டித்தீரும்பி
பூமி பார்த்தபடியிருக்கின்றன.

எல்லா மின்ரந்தொள்ளிரும்
பொருளைதும் பாத்தத்திடேயே
யேல் நோக்கிப் பார்த்தபடி
இரவு இருக்கிறது.
ஓ! நான் பாடவேண்டும்
நதியில் விளையாடி...

ஆட வேண்டும்

ஆயினும்

நீழலிலிருந்து என் கண்களை
என்னால் உயர்த்த முடியவில்லை

என் கீண்ணத்தைச் சுற்று

இருள்

கலிந்து கீடக்கின்றது

என்ன இது?

உற்றுக் கேள்

தளர்வற்ற அழகு

காற்றில் பொங்கும் சப்தத்தை

அஃஂது சங்குக்குள்

பொங்கிடும் சப்தமென!

காட்டுப்பு மணீயசைக்கும்

வானம்பாடி நீலநீற்றே

மீளீரும் இடத்தே

மரணத்தின் பொங்கும் ஒசையும் கூடவே!

உன்னை நேசிப்பதில்

இருக்கும் வலி

என்னால் தாங்கிட

முடியாதனவு பெரிது!!!

ஷாஸ்திரை வாய்ம்

ஷாஸ்திரை

ஷாஸ்திரை வாய்ம்

ஷாஸ்திரை வாய்ம்

ஆங்கிலத்தில் -D. H. Lawrence (1885 - 1930)

தமிழில் - கெக்கிறாவ ஸீலைவஹா

நீண்ட வாழ்ச்சி குடும்பத்திற்காக சுற்றுப்பு முனிசிபல்

நீவுப்பாடல்

எனது இரவுப் பாடலுக்காய்
 சாத்தீவிடப்பட்ட
 அறையெய்க்கும்
 பெரங்கி எழுந்து
 பிரவாககிக்கிறது
 வீரகதாபம் - தடையேதுயின்றி
 என் எண்ணங்களை
 களவாடக் காத்திருக்கும் காரிகை
 எந்தச் சந்தில் இருக்கிறாலென்ன
 தேடித் தீரிந்த போதிதல்லாம்
 சலிப்படையாமல்
 இளைப்பாறக் கிடைத்து விடுகிறது
 சில பெண்களீன் தரீசனம்.
 எனக்கானவர் யாரென்று
 தேர்ந்தெடுக்க முடியாமல்
 ஒருவர் பீன் ஒருவராக
 ஒருக்க கண் விவட்டும் நீணவுகள்
 தூக்கம் தொலைந்த இரவில்
 கலையாத கனவுகளுடன்
 பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்
 அறையிலூள் தனிமையை
 தீந்று கொண்டே!

ச. முருகானந்தன்

ஒரு நெருவும் சில பச்சை வீடுகளும்

குப்பைகள் இழுத்துக் குதறப்பட்ட வீதிகளின்
நாசிக் கழல் மேலே படர்ந்து
நாசியின் உறுதியை சீர்பார்க்கிறது.

வெட்டப்பட்டுப் பாறிக் கீடக்கும்
இதுவரை நீலால் நந்த மரத்தின்
அடித்தண்டிலிருந்து
கண்ணீர் சொரிகிறது.

மரமாய், குலையாய், இளநீராய்க் காய்த்த
தென்னை மரம் ஒன்று
யாரோ ஒருவனீன்
புதுவீட்டு அத்திவாரத்தின் முன்னால்
துண்டு துண்டாய்
எரிந்து கீடக்கிறது,
தோற்றுப்போன சீனீயா வீஸ்வனீன் பதுங்கிடம் போல.

Shopping bagகளுக்காக
வைக்கப்பட்ட நெருப்பின் மேலே
கனி தூங்கும் கொய்யா மரத்தின் கிளை
வாடிக் கருகீக் கீடக்கிறது
செய்யாத பாவத்தை அனுபவிக்கும் நீரபராதியாக.

ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு நேரத்தில்
ஒவ்வோரீட்த்தில்
வைக்கப்படும் தீ
வானம் வரை நழுவுவதாக பேக்காட்டி
இறுதியில்
என் வீட்டு ஜன்னலுக்குள் நுழைகிறது
ஒரு கள்வனைப் போல.
வேலியோரமாக எட்டிப் பார்ப்பதால்
எப்பவும்
பெரியவர்களின் கை வீச்சுக்கும்,
சீரியவர்களின் கல் வீச்சுக்கும்,
வாகனங்களின் தலை வீச்சுக்கும்
ஆளாகும்,

பூப்புத்த என் மாயரம்.

செம்மண் காவியடை பேர்த்து
தவம் செய்யும் என் வீதிச் செடிகள்
'என்னைக் கழுவேன்' என்று
வானத்தைக் கெஞ்சகீன்றன.

தொலைக்காட்சீயும் செல்லிடப்பேசியும்
சீனீயாவும் பாட்டும்
இலத்திரனீயல் பின்னால்களும்
குறிபார்த்து விரீத்த வலையில்
சீக்கித் தலீக்கிறது
தீசையறியா பிஞ்சகளின் எதிர்காலம்.

எதிலுமே கறை படாத வெள்ளி நீலா
ஒளித்துச் சீரிக்கிறது.

கெ
கி
றா
வ
ஸ
ஹா
னா

நினைவுத் தூரிகை

புக்களீடும் கேட்கிறேன்
என் தூரிகைக்கு நீறங்களை,

வெள்ளீன் மீதெல்லாம்,
நான்,
கிறுக்கல்களைச் செய்தாக வேண்டும்.

பஞ்ச புதங்களும்,
என் விரல்களாற் பாயட்டும்.

இரவு பகலின் நீறங்களீலெல்லாம்
நான் தொலைந்து
போகக் கடவேன்

எல்லாப் பொழுதுகளீலும்
அசைந்த படியிருக்கிறது
என் நீணைவுத் தூரிகை...

யோகி

பிணந்தின்னிப் பறவைகள்

பூலிதற்கள்
 புலர்ந்துகீட்கும் வனம்
 வயல் நிலப்பரப்பு
 விளையாட்டுத் தீடல்
 குருவிகளை ஊர்வலம்
 நதிக்கரை குளியல்
 இவற்றுக்குடனான
 எனது உறவு மற்றுகீட்கிறது

காகத்தினதும்
 பிணந்தின்னிப் பறவைகளைனதும்
 கடைசி குடியிருப்புகளைல்
 எனது வீட்டை
 கட்டிக்கொண்ட
 பிரயையில்
 இரவில் அவறும் மணிக்குட்டின்
 ஒசையைக் கூட
 தீருடனாய் எதிர்பார்க்கும்
 ஆபத்தில்
 எனது வாழ்வு

எ¹
 ஸ²
 .³
 வ⁴
 ஸ⁵
 ம⁶
 அ⁷
 க⁸
 ர⁹

புகழ்

முட்டாளின் சமாதீயாக
ஏழைகட்டு
முதிராத சீறுமழலைக் குழந்தையாக
கட்டிவைத்துப் பணம்சேர்க்கும்
பணக்காரர்க்குக்
கடைச்சரக்காய்
அரசியலில் இவாபற் தேடும்
வெட்கமற்றோர் தயக்கு
இருப்புத் தீரையுமாக
விவேகமுள்ள கவிஞருக்கு
பரிசுமாக
அட்டதீக்கும் மாணிடனை
ஆட்டிவைக்கும்
அற்புதவோர் சக்தி புகழ்
அறியுவீரே!

புகற்சேரும் விதங்கள் பல
ஒர்ந்தால் அஃதோர்
புதுமை
அதை உரைத்திடுவ்கால் புரியும்
கேண்மீன்
இக்ஷுவ் என்றே அறிந்தும்
அதைத் தேடித்தேடி
இரப்போர்கள் பலருண்டு
கிட்டாராயின்
தகவில்லா வழிகளில் என்றாகிலும்
தனது புகழ் பரவுவன
முயலவோர் உண்டு
தொகைதொகையாய்ப் பொருள் அள்ளி
வீசியேனும்
தொடர்ந்து புகற்தேடுகின்ற எனருண்டாய்

தானாக வந்தடையும் புகழ்
 ஒருநாளும்
 தரித்து உலகில் நிலைக்க வைக்காது ஒழியா
 மாறாய்த்
 தானாகத் தேடி அவைந்து ஏற்படுதல்லாம்
 தரித்துவகில் நிலைக்கவைக்கா
 வந்தாற்போல
 தானாகத் தொலைவந்து ஒழியும்
 தேடிக்கொண்டோர்
 தரித்துவகில் வாழுங்கால்
 அதுபோல் அன்றி
 தானாக வந்தடையும் புகழ் கொண்டோர்கள்
 தரித்துவகில் நிலைத்திருப்பர்
 திறன் கொண்டோரே.

ஜி
ன்
நா
ஹ்
ஷி
ரி
பு
தி
தீ
ன்

ஒரு நடசத்திரமும் சில நிலாக்களும்

பனித்துக் கீடந்த
 உனது விழிகளில் தொற்றியிருந்தது
 என் பிரீவு பற்றிய பயம்

அன்றொரு மாலையில்
 உன்னைப் பிரீய நேர்த்தபோது
 என் கைகளை இறுகப் பற்றியிருந்த
 உனது சீரிய வீரல்களில்
 முதல் பிரீவின் பயக்கரம்

இறுதியாய்
 பகிரப்பட்ட சில வார்த்தைகளில்
 தெறித்து வீற்றந்து கொண்டிருந்தன
 ‘ஒரு நடசத்திரமும், சில நிலாக்களும்’.

தே
ஜ
ஸ்
வி
னி

நாளில்லையென்றால்

காலச் சக்கரத்தின்
கோரைப் பற்களில் சீக்கி
ஏதேவொரு மணிததுளையில்
நானும் மாண்டு போவேன்

என்றும்
சுற்றும் பூமி சுற்றும்
வெடித்த மொட்டு மலரும்
அஸ்தமனத்தின் பின்னரான
முன்னிரவில்
நீலா முளைக்கும்

அன்றும்
நீரில்லா நீலவில்
மாவறைத்து
வடை சுடுவாள் பாட்டி

தூயனும்
சீழுக்கே தான் உதிக்கும்
மேற்கே உதித்தாலும்
மறக்காமல்
நுமக்கெல்லாம் வியர்க்கும்

முன்றாம் நாட்களில்
காய்ந்து போன
ஆற்றின் சுவடாய்க்
கண்ணீர் வற்றிலீடு
அவரவர் செயல் நோக்கி
சிந்தனைத் தூண்டல்களுடன்
உறவுகள் பறக்கும்

எட்டாம் நாளில்
ஒருமுறையும்...
முப்பத்தீவியங்றாம்
நந்தியில் விளையாடி...

நாளீல்

மறுமுறையும்...

அவர்களீன்

செத்த நாக்குகளையும்

சொந்தங்களையும்

உயிர்ப்பிக்கும்

எனக்கான நீணவுகூறல்கள்

ஒருபொழுதில்

எனக்குப் பிடித்தவற்றை

விட்டுக் கொடுக்காதவர்கள்

தானே முன்வந்து

படையிலிடுவார்கள்

என்னைப் பிடிக்குமியன்று

வாழ்கையில்

வாழ்த்தத் தோயாதவர்க்கொலாம்

வாய்ப்பளித்து வாய்முடிக் கீடப்பேன்

நடுமுற்றத்தில்

அவர்கள் உதிர்க்கும்

பொய்களைக் கேட்க

சௌவியென்றும்

தீற்றே இருக்கும்

மரமயான்று

வீழ்ந்து காய்ந்து

கருகி மறைவதாய்.

நானும் அழிவேன்

நானீல்லா நீறையைச்

சமன் செய்ய

மற்றோர் தளீர் முளைக்கும்

சுற்றும் பூமி சுற்றும்

இன்னும் வேகமாய்

அன்றும் ஒருவன்

சொல்லிக்கொண்டிருப்பான்

“நான் யட்டும் இல்லையென்றால்...?”

நதியில் விளையாடி...

ஏ

ன்

நா

ர்

அ

மு

த

ன்

கனவைப் புரிந்து கொள்ள கிழிந்த காதித்த துண்டுகள்

பிரபஞ்சம் முரண்பாடுகளில் உழன்று கொண்டிருந்தபோது
நீண்ட ஆயுள்த் தவ வலியைகளோடு
எல்லா இடங்களிலும் பதுங்கியிருந்தன தவளைகள்.

பிரபஞ்சத்தின் கூறாய் மண்ணைல் சர்ந்தான் கடவுள்
அத்தருணங்களில் கோப்பைத் தேநீர் எட்டாத
ஆழத்தில் போயிவிடுகிறது.

யாருமிற்ற வெளியில் ஒடுக்கிறேன்

குறியில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன வீரவுகள்

வெள்ளைத்தேவதை கட்டிலில் ஊர்கிறாள்

பச்சைப் பெண் தடவ சப்த நீர் பரவுகிறது முகாந்திரங்களில்
முன்று காகங்கள் கிளம்பிக் போகின்றன

நான் காகமாய் நீ காகமாய்

அவன் காகமாய்

காகங்கள் இடறியபோது கட்டிலில் விழுந்தன.

உடைத்துக்கடித்து தீன்கின்றது நாக்கு.

தாகம்... தாகம் தண்ணீர் தாகம்

தாகத்தை தீர்க்க ஓடி வந்தது அருவி

அள்ளுங்கையில் ஓட்டைச்சீரட்டைகள்

அழுகீய பிணத்தைத் தீன்று நீணம் வழிய

ஜாந்து மொட்டைகள் வந்தன அதில்

பேச்சிழந்த மொட்டைகளீன் கைகளில் உருவகங்கள்

உருவகங்கள் நெளிகின்றன சர்ப்பங்களாக.

முளையைக் குடைகின்ற ஓர் வண்டாக நெஞ்சில்

விந்திவிந்தி நூற்காலி நுகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது

எலும்புகள் பாறைகளாகித் தள்ளின வெறும் காற்றை

எதுவுமிற்ற இருட்டு இரவைத்தின்று

அள்ளிப்பருகிறது கனவை

தேவதைகளால் புறக்கணி க்கப்பட்ட குறி நீல்

எனது வீரவுகள் பிசுபிசுத்துக் கொண்டிருக்க

அங்கே மிச்சமாக இருப்பது நான்

நதியில் விளையாடு...

ம	ரு
த	ம்
அ	கே
தீ	தீ
ஸ்	ஸ்

சமத்துவம்

என் பெண் தேரழியே !

நீ

என் பின்னே

வந்தால்

நான் உன்னை

மிதித்து விடக்கூடும்

நான்

உன் பின்னே

வந்தால்

நீ என்னை

மிதித்து விடக்கூடும்

எனவே

என்னுடன் சரி சமயக

நடந்து வா !

அங்கே !

உன் பாதி

என் பாதி

முழுமையாகி

'அவி' நீற்கின்றாள்ளன்)

ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை

எமக்குணர்த்தும் - ஆண்டவன்

குழந்தையல்லவா அவள்.

அழைத்து வா - அவளையும்

ஒன்றாய் நடப்போம்

நான் உன்னை

ஆளவோ - நீ

என்னை ஆளவோ

வேண்டாம் - அன்பு

இருவரையும் ஆளட்டும் எழுந்து வா !

விரைவாய் சமயாய்

ஒன்றாய் நடப்போம்.

க . த ா ம தே வ ள்

விட்டில்களின் திரா

வெம்மைக்குள், விட்டில்கள்
எரிந்த இராவினீல்
என் ரோமங்கள் கருகி மணத்தன.
விட்டிலுக்கு எல்லாம்
விடியாத நூட்கள் தான்.
சிறு வெளிச்சுத்தில்
அதன் காலம் முடிகின்றது.
விட்டிலைக் கொல்லுதல்
விளக்கின் பணியா என்ன?
விட்டிலுக்கென்ன
மனது இருக்கப் போகின்றது.
வீடு, தோட்டம், தரவு
பெண்பால், பிள்ளை, ஆடும்
யாடுகளும், கன்றும் -
அவை தவிர ஏதும்
எல்லாம் பொசுக்கென்று
போய்விடுகின்றது.
போகட்டும் இந்த விட்டில்
ஆனால், அடுத்த விட்டில்
அதற்கடுத்த விட்டில்
எந்த விட்டிலுக்கும் பேசும் கிடையாது.
ஒரு புலுண்டிய மணத்துடன்
நிறைய விட்டில்களின்
கனவு தீயில் கருகும்
துயரம் தொடர்கின்றது.

கோகுலராகவன்

நூன் மரம் மானிடா நி?

மண்ணுக்கு மழை வேண்டி
வின் நோக்கித் தவமிருக்கும்
மரம் நான் - எனக்கு
உறுப்பட வேண்டிய நீ
என் சீரம் அறுத்து
உனக்கு சிற்மாசனம் அமைக்கிறாய்.

நீ
பிறப்பதற்கு முன் பிறந்து
நீ இறந்த பின்பும் வாழ்கின்றேன்.

ஆதவனின் ஒளியும்
அடையாளம் இல்லாமல்
அவைகின்ற வளியும்
ஆழ மண்ணை அடியினைலே
அடைகின்ற நீரும் ஆதாரம் எனக்கு
நானே என்றும் ஜீவாதாரம் உனக்கு.

உற்பத்தியங்கியாய் நீ
எங்கேனும் இருந்ததுண்டா
தின்ன மட்டும் தெர்ந்த நுகரீயே நீ...

என் தயவில் தான் உந்தன்
வாழ்வே நகர்கிறது என் முச்சக் கழிவு தான்
உனக்குப் பிராண வாயு.

பிளாஸ்ரிக்கைப் பிடித்து வைத்து
பித்தலாடும் உந்தனுக்கு உளச் சீக்கல் வியாதி
மலச்சீக்கல் - மாத்தீரை நான் பேதி
மருத்துவத்தின் ஆதி மலிகையின் ஜாதி.
முளைக்கின்ற பருப்பு முதல்
முகிழ்கின்ற கணி வரையில்
எத்தனையாய் அணி செய்தேன்.
பாலைவனத்தையும் பனிக்கட்டிப் பாறையையும்
பார்க்க மறந்து நீ மண்ணைல் முளைவிடும்
மலிகைப் புதையலுக்கு களைக்கால்லி வீசி

நந்தியில் வினளையாடி...

புதை குழி அமைக்கிறாய்.

இயற்கையாய் இம்மண்ணில்
வேருண்றித் தழுத்த வேம்பு
எவ்வளவனோ உரிமை கோரி
இனணக்கின்றான் தோம்பு.

பணத்தை நினைத்து குலத்தைக் கெடுக்கும்
கோடரிக் காம்பு நீயா...? நானா...?

ஆதவனீன் கொடும் சீற்றும்
அனுகாது தடுத் தீடவே
ஆரண்யம் அமைத்து வைத்தேன்.

கொப்புக்கள் வெடிக்கு தென்று
தப்புக் கணக்குப் போட்டு வெட்டிச் சரிக்கின்ற
வேதனைகள் நடக்குதின்கே

வெட்ட வெட்டத் தழைப்பேன்
வேரோடு புடிஸ்கும் வரை
போராடிச் சாவேன்.

உன் போல் அகதியாய் ஓடவும்
அடிபணீந்து வாழுவும்
தன்மானமிழுந்தவன் நானீவை.

ஒடி ஒடி எங்கும் என் குலத்தை விதைப்பேன்
ஒரு நாளும் இருளீல்
நான் குடியேறி இருக்கேன்
என் காலடியில் இனையேனும்
புகலிட்த்தைத் தேடு ஒளீயயமாய் எதிர்காலம்
ஒடி வரும் தேடி.

பூவானால் அழகாவேன்
இலையானால் நீழலாவேன்
காயானால் உணவாவேன்
கனியானால் சுவையாவேன்
வேரானால் கீழங்காவேன்
சருகானால் உரமாவேன்
மரமானால் விறகாவேன்
மாண்டா நீ என்னவானாய்.

இ	நூ
ஞ	வை
டு	ஏ
ர்	ட்
கி	சு
ஸ	மி
ல	பு
ட	த்
ச	தி
ம	ரன்

மாலைக்குடை பூத வை

நீண்டவாய்த் தொய்க்குடையில்

உயிரிச் சுத்தங்கூடுதலை

ஒன்றி மூடிட வாய்வின்திடை

உயிரை வைந்துகீர்த்தாமை

குட்டை நாய்

தெருக்கோடி மூலையில்
தீண்றிக் கொண்டிருக்கிறது
ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட குட்டைநாய்

எலும்பு தோலை விழுங்கியதால்
சொற்றந்த புண்களில் இருந்து
ஊனம் வழிந்துகொண்டிருக்கிறது.

இவால் சவாசத்தில்
இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறது
சில நீழ்டங்களில் கரைந்து பேராகும்
சவர்க்கார நூறர் பேரால் ஒட்டிய உயிரும்
உலர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

மருந்தீட மறுத்துக் கொண்டதால்
குட்டையின் தாக்கம்
ஊர்நாய்களிலும் ஒட்டிக் கொண்டது.

அக்கடா!
உயரப் பறந்த பருந்தின்
தாழப்பறப்பு
அச்சக் குறியையல்லவா அறிவிக்கிறது.

அரக்கனின் கைப்பிரம்பாய்
அக்கன் தேய்வு
ஊனச் சகுதியை உண்டு பண்ணியது.

கு
•
ப
ஜீ
ப
ன்

உன் நினைவுகளில் மினும் என் திருவுகள்

கனவு கண்டிருந்த கொடு நீள நாட்களின் பின்னலில்
நீரமல் வழிந்த நம் காதல் நினைவுகள்
பெண்ணம்போய் மலையாகி என் மனதின் வழியே கணக்கிது...

நீ பற்றியனைத்த விரல்களின் வெறுமை இடைவெள்கள்
எரிமலைப்பிளம்பாகி சுட்டுடோக்கிறது நீன் உயிரை...

பார்வைச்சுருயானால் விடிந்த என் காதல் வானம்
மின்மீனீ ஓளி கூட இல்லாதவொரு இருள் துன்யத்தை
என் உயிர்வெளீயில் நீத்தீயமாய் நட்டிருக்கிறது..

நீயாயிருந்த என் ஆத்மாவின் முகவரியில்
யுகம் மூடும் துயரக்கதைகளை எழுதிவிட்டது
காலமும் நீயும் மிகக் கொஞ்சமாய் நானும் தான்...

சொல்லவாண்ட கண்ணீர் முகம்தாங்கி
கடைசியாய் நீயழுத மரத்தடியின் வேரில்
இன்றும் புதைந்து கீடக்கிறது நழுவி விழுந்த என்னிதயம்...

தேவி...

இருள் கவிந்த இவ்விரவின் நீட்சி
உன் நினைவுகள் சமந்தலையும் ஆலியாய்
என்னை மாற்றிப்போனது பற்றி
உனக்கிணீ அக்கறையில்லை...

தனித்தபடி அழுது தீர்த்த பின்
கொஞ்சமாய் துயரம்
கொஞ்சமாய் விரக்கி
கொஞ்சமாய் அழுகை

இழுப்பின் வலி நிறைந்த உயிர்தாங்கி வாழும் எனக்கு
ஒரே ஒரே ஆறுதலாய் நீ விட்டுச்சென்றது
உன் தீத்திக்கும் தீஞ்சலை நினைவுகள்தாம்...
அதுபோதும்...

வாழுந்து கொண்டிருக்கிறேன் இற்றை வரை உன்னோடே...!

நதியில் விளையாடி...

ந
ந
த
வ
ா
வி
ப
வி

நதியோடுபேச்கிறேன்

எனது தெருக்கள்
விரீந்து கீடக்கிறது...
அமைதியாக

புதுருக்குள்
ஒளிந்து கொண்டு...
வழி மறிக்கும்
எந்த ஜீவராசீகளும்
என்னை தொந்தரவு செய்ய வில்லை

நீண்ட பரப்பாக
வயல் வெளிகள்
நீசப்த பொட்டலாக
படுத்திருந்து அனாதையாக....

குருவிகளீன்
சலசலப்பில்லாத
சோகக் கீட்ஸ்காக
இலையுதிர்ந்து போன
மரங்களீன் மென்னும்...

பசுமை தொலைத்து
வனத்தில் எங்குமே மாற்றும்...

என்ன கொடுரை நடந்தது
இந்த வனத்திற்கு...

சோகத்தின் விரல்களை
துப்பிய வன்னம் நுதிகள்...

எவ்னோ ஒரு மனீதன்
கடந்த போயுள்ளான் இந்த வனத்தை...

எதுவுமே என் கேள்விகளுக்கு
பதில் தருவதாக இல்லை...

இப்போது நான்
நதியோடு பேசுகிறேன்.

நதியில் விளையாடி...

நாச்சியாதீவு பாவீன்

ஒநாயின் ஒரு நொடி

மழையிருட்டில்

மணித்துள்கள்

கருக்கட்டும் வேளை

இந்த விராட என்னை

இழுத்தும் போடும்

ஒரு பெருவெளியில்

ஜம்புவன்களும் உறைந்துபோய்

தேங்காந்து

மின்சாரக் கம்பிகளில் எஞ்சிய

மழைத்துள்ளியாய் தொங்கும்

அடுத்த மணித்துள்

பெயர் தெரியாத

நீற்றும் பூவில்

நகங்களால் - இப்போதைக்கான

தேவைகளை

எழுதிவைத்து நீயிர்கிணேன்

அச்சாணியற்ற காலவாகனம்

மேநதப்போகின்ற சுவர்கள்

புதுப்பிக்கப்படுவதை

உறுதிப்படுத்தி

நீற்பது போல

நடக்கிறது காலம்

எப்போது வருமென்று

தெரியாவிட்டாலும்

என் ஆத்மவிடுதலை

சமந்துவரும் மணித்துள்க்காய்

ஒநாயாகக் காத்து இருக்கிணேன்

காலம் அகாலமானதொரு

நொடியில்!

வை. சாராங்கன்

திணங்கி வாழ்தல்

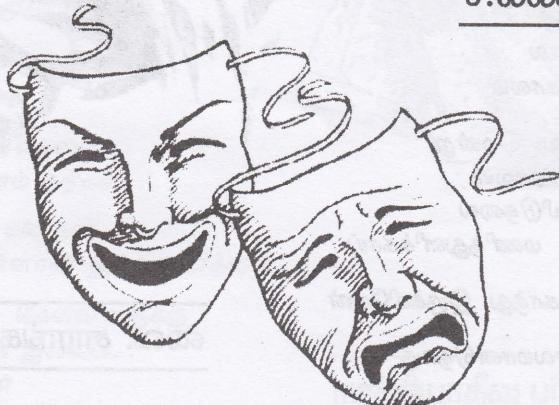
நன்றி மறந்து நலமுற வாழ்வேராய்
என்றும் நடித்திடுதல் நன்றாயோ - இன்றுவகீல்
மண்ணீன் பசீயடங்க எத்தனைகள் தாட்டோம்
கண்கள் குளமாகுது காண்

உண்ண உணவின்றிக் கட்ட உடையின்றித்
தீண்ணை நீலமின்றி ஊரெல்லாய் - தண்டிக்
களைத்து விட்ட தமிழர் வாழ்வையினீத்
தளைக்கும் நிலையடையச் செய்

நாட்டெராகுமை ஒங்கிடவே என்றென்றும் உந்தனது
வீட்டெராகுமை காத்திடுதல் நன்றாய் - நீட்டுவகீல்
நன்றாய் 'இணக்கப்' வாழ்தலில் அது கடனாய்
இன்றாவது நன்கிது) அறி

மாற்றாரைக் கண்டால் யதிக்கின்ற நெஞ்சோடு
போற்றாரைப் பெருத்தினீது வாழ்வோய் - நேற்றேஒடு
பட்ட துயர் மாளட்டும் என்றுதிடங் கொள்வாய்
தொட்டத்தினீச் சீவளாகும் பார்

ச.லல்சன்

மாறிப் போன கொலங்கள்

கோலம் மாறிப்போக
 கோலம் மாறிப்போன வாழ்வு
 உறவுகளின் தீசைப்பரம்பல்
 எங்கெங்கோ தொலைந்துபோய் மனீதம்
 என்ன இங்கு நடக்குதென
 எண்ணிப் பார்ப்பதற்குள்
 எல்லாமே முடிந்து விடும் வாழ்வு

இலட்சியங்களுக்காய் வாழுத்தொடங்கி
 இலட்சங்களுக்கு அடிமையாய்
 நேசங்கள் கூட மாறிய பேரவியாய்
 பாசங்கள் கூட பணத்தீன் கைக்கல்லியாய்
 வேஷம் போடும் மனீதர்களே இங்கு
 வெற்றி பெற்றவராய்...

கருவிகள் மனீதரை ஆள்
 குருவிகள் போலிருந்த வாழ்வு
 குருவிச்சையாகி கோலம் மாறிப்போய்...
 எங்கள் வீட்டு அரசிகளின் கோலங்களும் மாறிப்போய்
 ஆனந்தமான வீடு இன்று
 யாருக்காகவோ அழி
 அஞ்சலியாய் ஆகிப்போய்
 கண்டதே காட்சியென
 கொண்டவன்தனை மறந்து
 கோலம் மாறிப் போனதாய்...

காலம் மாறச் சீல கோலம் மாறுந் தான்
 மறுப்பதற்கில்லை - அதற்காய்
 சீலம் மாற்றிச் சீறப்பை இறுப்பதா
 விடை பிழைத்துப் போன
 கேள்வியாய் வாழ்விங்கு
 நிடை பிழைத்துப்போய்
 படையலைப் பிழை சொல்வதா இல்லை
 படைத்தவனைப்
 பிழை சொல்வதா புரியவில்லை
 நூதியில் விளையாடி...

வே
ல்
ந
ந்
த
ன்

வானம் வசப்படும் !

பட்டாஸ் பூச்சி

பரவசமாக உலவுகிறது.

பறவை

பார்னைச் சுற்றிக் களிக்கிறது.

வீஞ்ஞானம்

விண்ணணத் தொட்டு விந்தை புரிகிறது.

நீயட்டும்....

சிறுகுளை விற்றுவிட்டு

பறக்க ஆசை கொள்கிறாய்!

கனவுகளில்

காலத்தைக் கரைக்கிறாய்!!

சும்மா இருந்து கொண்டு

சுகம் வேண்டும் என்கிறாய்!!!

வாழ்வென்ன அடிமையா,

உன் காவில் மண்டியிட

வா!

காற்றில் ஏறு,

கனவுகளைச் சுயை,

தூக்கம் குறை,

ஊக்கம் நிறை

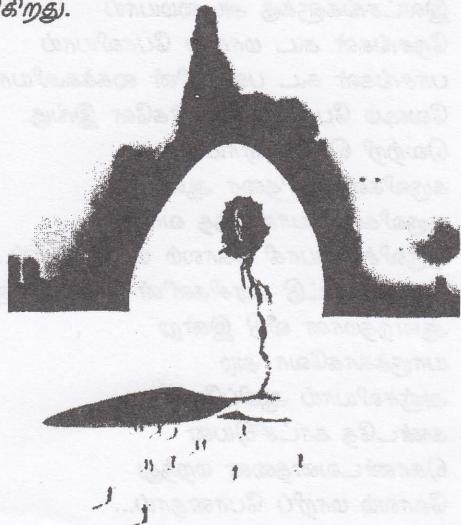
நெஞ்சில்

நுழிக்கை என்னும் ஈரம் விதை.

வாழ்வென்ன,

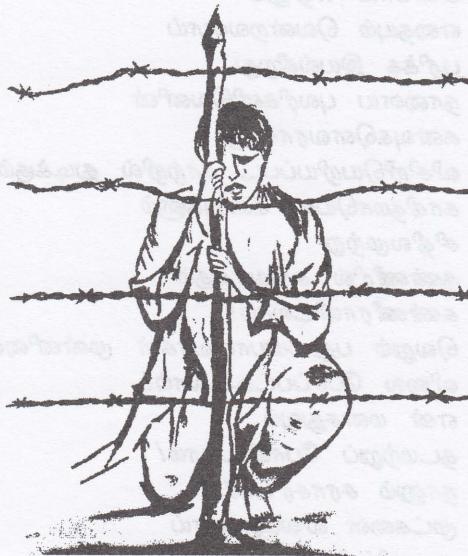
உனக்கு

வானமும் வசப்படும்.

கொன்றை

சனச்சுட்டம்
 நிறைந்திருந்த
 பிரதான வீதி
 காற்றவையில்
 தீழெரண்று
 விசில் சத்தும்!
 “கொன்வேயாம்”
 அவசர அவசரமாய்
 விரைகின்ற
 ஊர்திகள்...
 அரைகுறையாய் வாங்கிய
 பொருட்களுடன்
 வீதியை கடக்க
 அவதிப்படும் பாதசாரிகள்...
 ஒன்றும் புரியாதபடி
 மணிக்கடை ஓரம்
 குறும்புச் சீரிப்புடன் நின்ற
 குழந்தையின்
 வாயில் விசில்!

தெ.இந்திரகுமார்

பெண்ணென்பதால்...!

இன்றெனக்கு இயல்கிறது!
 காற்றுடனே கடை பேசி,
 குருவிகளின் இன்னைசயிலுவனை
 மறந்து பூர்த்து, எனதளவில்
 இயற்கையின் தழுவவதில்
 உலகையே வென்றிடற்கு!
 எனதாரின் வசந்தக் காற்றின் மடி தனிலே
 தலை சாய்த்துத் துயின்று
 பின்பாய் எதிலும்
 எதையும் வென்றவளாய்
 பூர்க்க இயல்கிறது
 நாளைய புலரிகளீலென்னின்
 கனவுக்களைவராலாது
 விசீரியெறியப்பட காற்றில் துடிக்கும்
 காக்குமாயியன் கனவுகளும்
 சிதிலமுற்று
 தண்ணீரில் சங்கமிக்கும்
 கண்ணீராயிடலாம்!
 வெறும் பதுமையாயவர்கள் முன்னிலையில்
 விலை பேசப்பட்டிடலாம்!
 என் மனசதுவும்
 தடமற்றுப் போயிடலாம்!
 நானும் சராசரீயாய்
 முட்களை விலக்குதலாய்
 பயணிப்பின் விளைப்பில்
 அந்தாரித்து, வாழுவும்
 சாகவும் வழியேதுமின்றி
 ஏதோவொன்றெனை பிடித்திமுக்க,
 இரண்டிற்குமிடையில் சிக்கித் திண்ணி
 விதியடை நெரந்து நீஒம்,
 கண்ணீரில் திணைத்திடலாம்!
 பெண்ணென்பதனால்
 அவர்களின் பார்வையில் வெறும் ஜடங்களே!

ச . நி . ர ஞ . ச னி

மனித வாழ்வு

வாழ்வின் வடிவங்கள்
 விசீத்திரமானவை - அவை
 உணர்வுகளின் பரிமாணங்களை உணர்த்திடும்
 உறவுகளின் பரிணாமங்களை உரைத்திடும்
 தூற்றிலைப் புள்ளிகளால்
 அவஸ்கரீக்கப்படும்
 வாழ்வியற் கோவல்
 அர்த்தப்படும் வரை அவை வெறும்
 கோடுகளும் புள்ளிகளுமே
 காலத்தின் அச்சாணியில் சமூன்றுடிக்கும் வாழ்க்கைச் சக்கரம் பல தடவை தன் பாதையை மாற்றி மாற்றி பயணிக்கும் இன்று நம் வாழ்வியலில் மனித நேயத்தின் குழந்தைகள் மரணப்படுக்கையில் பரிதலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன வாழ்வின் அடி நாசமான மனிதம் மெல்ல மெல்ல செத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சுயநலச் சள்ளிகளில் குடு காய்கின்றது. ஒரு வகையில் நாம் யாவரும் அகம்பாவத்தின் எஜமானர்கள்தான் ஏனென்னில் வாழ்க்கை கேட்கும் பல கேள்விகளுக்கு விடை வழங்காமலே வா(வி)ழந்து கொண்டிருக்கின்றோம் சிலர் விடையளிக்க எத்தனைப்பினாம் பலர் வினா வினாங்காமலே தத்தளீத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் இவர்கள் வாழ்வின் நீஜங்களை நீராகளித்துவிட்டு வாழ்வதால் இறைவனால் நீராகளிக்கப்படுகின்றார்கள் மானுடத்தின் மக்குவத்தை மறந்துவிட்டு மானத்தின் தத்துவத்தை மறைத்து விட்டு மனிதத்தின் முகங்களிற்கு முலாம் பூசீவிட்டு வாழும் போதே மரணித்துப் போகின்றோம் வா மனிதா! நீதங்களத்தின் நிறங்களைக் கொண்டு அமைப்போம் வானவில்லை அவ்ல மனிதம் நீறைந்த வாழ்க்கையை.

சி	வ
ரா	நி
சா	ம
நி	ல
ம	ன்

வல்லை வெளி முற்றாக குரிசை

வல்லை முனீயப்பர்
வந்துவோர் போவோரை
அல்லும் பகலும் காத்துநீற்பார்
என்றாலும்
ஒரு முனீயப்பரல்ல - இன்று
இரவு பகல் யாவினுக்கும்
பல முனீயப்பர்கள்
பாதுகாப்புச் செய்திடுவர்.

முனீயப்பர் முன்பாக
முன்பெல்லாம் இறங்கிடுவோர்க்கால ஸ்ரீ பதை
இனையிப்போ தொடக்கத்திலும்
இறுதியிலும் இறங்கிடுவர்.

தீருவிழாக்கள் விசேஷங்கள்
தேர் தீர்த்த நாட்களிலே
நல்லைக்குமரனுக்கும்
நும் சன்னதி முருகனுக்கும்
வல்லிபுர ஆழ்வார்க்கும்
வந்துநீற்கும் வாகனம்போல்
வல்லைவெளி முனீயப்பர்
வாசலிலும் நீற்பதென்ன
வந்துநீற்கும் வாகனம்போல்
வழிவிட்டு நீற்பவையாம்

நீண்ட நெடுநேரம் நீற்பதனால்
வல்லைவெளி
தாண்டும் வரைக்கும்
தாஸ்கொணாத் துன்பங்கள்.
“ஒண்டுக்கு”ப் போவதற்கு
ஒரமாய் ஒதுங்குதற்கும்
அஞ்சகின்ற அவலத்தை
ஆர்டத்தீல் சொல்லியழ?

ஒவ்வொட்டு நீண்டும்

நாடு - யான்மான்தீட்டு

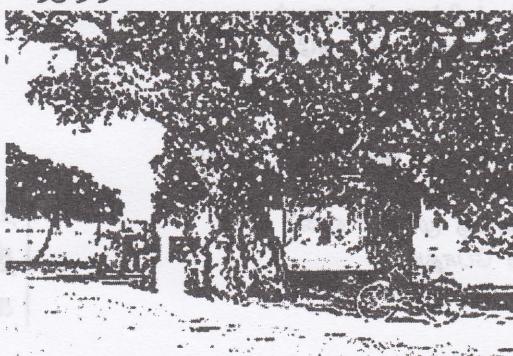
கைக்குழந்தை கதறியழக்
கண்ட அன்னை ,முடியாமல்:
நீற்குமந்த வாகனத்துள்
முலையில் தன் முலை தீற்பாள்

நோயின் கொடுமையினால்
நொந்தவர் மயங்கிலீழ
“கொன்வோய்” போய்முடியத்
தொண்ணூரூறு நியிடங்கள்.
ஆவி பிரிந்ததனால்
“அங்கிருந்து” அனுப்பப்படும்
புதவுடல்களும்
பொறுமைதனையிழுந்து
கண்ணணத்திறந்து
காரணத்தைக் கேட்கின்ற
அதிசயங்கள் நடந்தாலும்
ஆச்சரியமில்லையம்மா.

வேலைக்குப் போன மகன்
வீடுவரக் காணாயல்
ஆனுக்காள் முலிசி பழைய மீட்டி.....
அவன் நீற்பாள் வல்லையிலே.

வல்லை முனியப்பர்
வருவோர் போவோரை
அல்லும் பகலும்
காத்துநீற்பார் காத்துநீற்பார்.

கொ	பூதி மாலை
ற்	பீஷா
றை	பூப்பாக்கிளா
பி	...நாபீஷ
.	பூக்கி ஸ்டி
கி	பூக்கி மிளா
ரு	பூக்கி பிளாப
ஸ்	பூக்கி காவீஷ
ணா	பூக்கி காவீஷ
னா	பூக்கி மாலை
நா	பூக்கி மாலை ரா
து	பூக்கி மாலை ரா
ன்	பூக்கி மாலை ரா

வெந்தலைக் காதல்

காதலித்தால் கவிதை வரும்

எத்தனை நீஜம்!

என்?

காதலிக்கப்பட்டாலும் கவிதை வரும் உண்மை தான்.

நானோ...

“ச்சீ போ வேண்டாம்” என்கிறேன்.

எங்கே விடுவது?

நானினாரு மேனையும் பொழுதொரு வண்ணமும்
பாடாய்ப் படுத்துகிறாள்.

நானோ “மாட்டேன்” என்று

ஒற்றைக் காலில்

- அவளோ -

“நீ வேண்டும்” என்று ஒற்றைக்காலில்
என்ன செய்வது?

ஒரு தலை காதல்

நான் காதலிக்கவில்லை.

ஆனாலும் எனக்கு ஏனோ

பசித்தாலும் புசீக்க வழியில்லை.

தாக்கம் தாரமானதால் விழித்திருக்கிறேன்.

ஆனாலும் விழிப்புடனில்லை ஏன்?

நான் நானாகவே இல்லை.

எப்படி இருப்பது?

பள்ளி என்னைட்டத்தில் உண்ணையும்

ஒரு முறை தான் வைத்துப் பாரேன்

நீயும் வேண்டாம் என்று

தற்கொலையே செய்வாய்.

“அப்படி அவள் யார்?” புருவங்கள் சுருங்க

நீ அவள் முகவரி கேட்பது

கேட்கிறது எனக்கு முகவரி ஏன்?

பெயர் மட்டும் போதும்

அவள்!

அவள் தான்

வறுமை

நதியில் விளையாடி...

நா
தி
கா

குழ்நிலைக் கைதி !

அமுத்தயாக ஒரு வார்த்தை.. உன்
அதற்கு விட்டு வெளி வந்தாலும்
இருப்புருக்கி சொருக்கியது போல
இதயத்தில் வலியெடுக்கிறது!

ஆற்றிலை கைதியாகி
சுகம் நான் கண்ட பின்பு
அகம் முழுவதும்
வியாபித்து விட்டது
அழிக்க முடியாத சோகம்!

எனை நானே
தேற்றிக் கொள்ள வேண்டிய
வரட்டுப்பிடியில் சீக்கி
சீன்னாபின்னமாகிக்
கொண்டிருப்பது பற்றி
எனக்கும்
விளங்குகிறது தான்!

தேசம் விட்டு
பல மைல் தாண்டி...
உன்
நேசம் மட்டும்
தேடியே ஓடி வந்தேன்!

நீயோ எனை வெளி
வேஷக்காரி
என்றிறண்ணி
அன்பில்
மேகம் செய்து
துவம்சிக்காதே!!!

தியத்தலாவை ரிஸ்னா

நிடும்பை நோய் காலம்

மீந்து கீடக்கும்
வாழ் சமுத்தீர்த்தில்
முத்துக்கள்...
ஒலிகளைத் தொலைத்தது ஏன்?

குற்றவாளீ ஆ(க)கி
என் வன மரங்களாடியில்
பிரீயம்... மறக்கடிக்கப்படுகிறேன்...
வியப்பாயிருக்கிறது...
கூரீயன்... கண்டுபிடிக்கப்பட்ட
கதை அடுத்தும்...

மனிதர் இவ்வாரிதாழிக்கப்படின்...
புக்கள் தேடி அழிக்கப்படின்...
பெராம்மைகள் சீறுவருக்கு
அந்நியப்படுத்தப்படின்...
ஜனநாயகம் ஊசியாகி
வாழ்வின்... பார்வை நதிகளை
கழிவுப் பொருளாக்கும்போது...

வலிகள்...
ஒரு புராவாக மாறாததேனோ?

இப்போது...
இடும்பை நோய் காலம்...

பொறுத்திருப்பேன்...
சாம்பலை நோக்கி நகரும்
காலம் நீறுத்தும்...
வெண்புராக்களீன்
சிற்பெனீக்கக...

கொட்டகலை ச. சிவக்குமார்

ஊர்த்திருவிழாவில்

அட்டகாசமாய்ப்
பட்டாசகள் வெடிக்க
ஆடம்பரமாக ஒரு
ஊர்கூடி சொந்த பந்தத்துடன்
ஊர்த்திருவிழா போன்று நடத்தும்
திருமணத்திருவிழா

முன்பின் தெரியாத
புதுப்புது மனீதர்கள் முன்னே
காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட - ஒரு
கலைப்பொருளாய் அவஸ்கார
நீட்சிப்புகளுடன் மெளித்து
வெட்குழும் சங்கடமும்
ஜோடியாக வந்து
ஜோராக ஆளை
வேரோடு படிவுகித் தீண்ண,
எதையோ தொலைத்ததுபோல்
எங்கேயோ தொலைந்ததுபோல்
இத்தனைகாலமும்
பெற்று வளர்த்த பெற்றவர்கள்
இன்பத்திலும்
துண்பத்திலும் கூடவே
இணைந்திருந்த சகோதரர்கள்
தோள் கொடுக்கும் தோழமைகள்
உதவும் உறவுகளின்
கதவுகள் வீட்டு யாருமே இல்லாமல்
யாரோ நேற்றுப் புகைப்படத்தில் காண்பித்த
புதுமுகத்துடன் புகுந்தலீட்டில்
தனித்து விடப்பட்டபோது
ஊர்த்திருவிழாவிலே காணாமல் போன
குழந்தையாய்த்
“தீருத்திருவிழா மழித்தபடி
கண்கலங்கும் மணமகள்.

ஆரையூர்த்தாமரை

நந்தியில் விளையாடி...

அந்தகார நிலை

பொய்யே...!

பொய்யாகிப் போனதேனோ...?

கண்ணிறைந்த கனவுகள்

காத்திருந்த இரவுகள்

காணமற் போன பகல்கள்

பொய்யாகிப் போனதேனோ...?

பழைய ஞாபகங்களை

வழுத்தெடுத்தேன்

சுரத்தை மட்டும்...

உலர்த்த முடியவில்லை

காயங்கள் வடித்த கண்ணீர்...

இன்னும் ஆறுவில்லை

விடந்த புன்னகையால்

மலர்ந்த முகம்

மாணம் போர்த்திய நாணம்

மீட்டி நீட்டிப் பார்க்கிறேன்...

சுக்தை விட

சோகமே பிரசலிக்கிறது.

உயிருக்குள் ஊறிப்போன

உணர்வுகள்

உணர்வுகளுக்குள் ஊற்றெடுத்த

நீணவுகள்

நீராகிப் போனதேனோ...?

உறவுகளின் கருவறைகள்

தெறியமும் வேனை

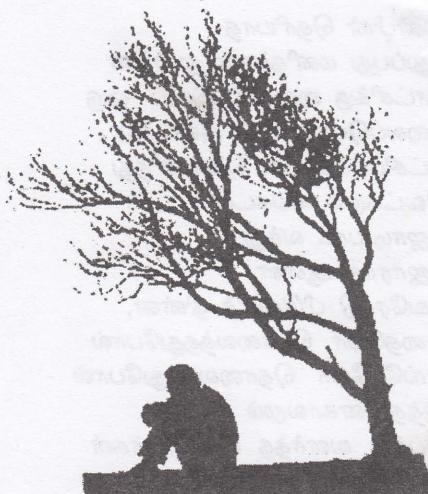
கானலைக் காட்டி

கனவுலகில் மட்டும்

வாழ வழிகாட்டுவதேனோ...!

பொய்யே...!

பொய்யாகிப் போனதேனோ...?

பேருவனை றபீக் மொவரிமன்

தேடு...!

ஏய...!

என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்..?

ஓ...!

தொலைந்து போனதை தேடுகின்றாயா?

தேடு...

தேடவேண்டும் என்ற உணர்வு

உன்னைஆக்கிரமித்திருப்பது

ஆரோக்கியமே!

ஆனால்...

வெளிச்சத்தில்

தொலைத்துவிட்டு

இருட்டில்

தேடுகின்றாயே...!

என்...?

பழைய போலவே

தொலைத்த இடத்தில்

வெளிச்சம்

இல்லை என

எண்ணுகின்றாயா...?

உற்றுப் பார் !

நீ

தேடும் இடத்தில்

வெளிச்சமும் இல்லை

தொலைந்ததும் இல்லை

என்ற

நீதர்சனம் புலப்படும்

முதலில்

தேடு

உனக்கான வெளிச்சத்தை...!

பின்பு

தொலைந்து போனதை.

கறிப்பு

